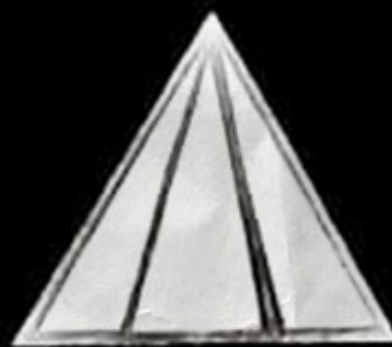

Andrej Titov

Ljubezenski
Domino

Andrej Titov

Ljubezenski domino

«Издательские решения»

Titov A.

Ljubezenski domino / A. Titov — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-965517-2

Ljubezenski domino je roman o treh zakonskih parih — Slovencih, Italijanih in Rusih — ki stanujejo na Obali. Gre za paradoksalno verigo človeških vezi, prežeto s ljubeznijo, strastjo, ljubosumjem, mistiko, kriminalom, iskanjem lastne biti in smisla življenja.

ISBN 978-5-44-965517-2

© Titov A.

© Издательские решения

Содержание

O knjigi	6
epigraf	7
Pasji angel	8
Kratko življenje ženskega perila	13
Napaka	17
Delovni teden psihologinje	22
Na pečini	30
Zabava	35
Конец ознакомительного фрагмента.	38

Ljubezenski domino

Andrej Titov

Editor Oneya Barbara Rajšel

Translator Meta Frank

Illustrator Olga Pavlenko

© Andrej Titov, 2019

© Meta Frank, translation, 2019

© Olga Pavlenko, illustrations, 2019

ISBN 978-5-4496-5517-2

Created with Ridero smart publishing system

O knjigi

Kaj naj si o svojem mentalnem zdravju misli zrel in uspešen ruski odvetnik, ki med *neskončnimi* počitnicami na slovenski Obali išče svoj notranji mir, ko med jutranjim tekom sreča angela v podobi pokojne zlate labradorke? In kaj lahko pričakuje od življenja, če to bitje celo spregovori in mu razodene pasjo modrost:

“Vsa zemeljska naključja so povezane verige nebesne zakonitosti, ki nas vodi do najpomembnejšega cilja. Vsako živo bitje ima svoj poseben namen. In navidezna ujemanja, nepričakovana srečanja ali naključna odkritja – vse to je del božjega, nam nerazumljivega načrta. Sploh ga ni treba poskušati razumeti. Ne moremo vedeti, kakšna sta naša cilj in poslanstvo.”

Ali pa njegova žena, ugledna moskovska psihoterapevtka, ki se *po svoji volji odloča, ali naj se premožni in samozavestni gospodje ter nadute dame, spremenjeni v poslušne otroke, ločijo ali ostanejo skupaj; naj se pomirijo s starim sovražnikom ali svoje življenje zapišejo maščevanju?* “V sodobnem svetu, kjer ljudje ne častijo več duhovnikov in svečnikov, čarodejev ali prerokov, naloge svetih oseb smo prevzeli mi, psihologi ...», ko jo obiščejo agentje nacionalne varnostne agencije?

Slovansko zasedbo v igri, odvijajočo se na slovensko-italijanski Obali, začini slovenski par, sestavljen iz dolgočasnega bančnega uslužbenca ter njegove žene, pridne turistične delavke, zgledne matere in gospodinje, ki pa svoje ‘stabilno’ duševno stanje pod masko siamske mačke vzdržuje na bakanalih neukročenih strasti s pomočjo mnogih anonimnih moških...

Pripovedi in ‘z življenjem izkušenejšim’ protagonistom se pridruži mlad italijanski par. Propadli lastnik restavracije z umrlimi sanjami in poslednjo željo po samomoru ter njegova žena, ki se spetlja s Kavkazcem, sumljivega videza in vedenja a dobrim avtomobilom, ter moža zapusti v najtežjem obdobju njegovega življenja.

Prav tako zgodbi svoje dodajo spodnje perilo in dragi italijanski čevlji s svojimi pogledi na svet ter njegovim doživljanjem, ki pa jih ne privede do ravno pričakovanega in zaželenega zaključka. *“Spodnje hlačke in nedrček so dobro poznali svoj namen in bili nanj ponosni. Ali ni čudovito, če lahko spreminjaš partnersko življenje in vanj vnašaš odtenke sladke skrivnostnosti in vznemirljivih dogodivščin?”*

Avtor prevprašuje pomen in namen ljubezni. *“Ilona je razmišljala o tem, kako ljudje pojem ljubezni razumejo glede na lastne življenjske izkušnje. Zato je predstava o ljubezni pri vsakem posamezniku drugačna in takšna, da jo nekdo drug ne razume povsem. “Želela si razburljiva občutja, meseno strast, ki bi požgala še zadnje ostanke želja. In si tudi vse to dobila,” si je rekla s kislim nasmehom. Sedela je ob oknu in počasi pila vino iz steklenice.”*

Tudi s pomočjo dveh, nad moškim svetom razočaranih, ljubimk avtor bralca odvede na morski izlet, ga ovije z verigo ljubezenskih potreb, strasti, hrepenenj, ljubosumja, izdaj, maščevanja... ter vrže v svet umorov in ubojev, ruske mafije in varnostnih agencij, psihologije in mističnosti, moškosti, ženskosti, lekcij in razodetij, in ne nazadnje tudi dobre hrane, podpore prijateljev in ljubeče družine, mladosti, upanja...

Spodbudi nas, da razmišljamo o življenju, v katerem sicer *“je veliko vsakodnevnih težav, stresnih situacij, nerazumnega nasilja in malenkosti, ki nas živcirajo. Vendar je to naše življenje. Drugačnega ne bomo imeli.”* O naših vlogah v njem: *“Človeško življenje se ne giblje po idealno ravni črti. Na naši poti je veliko čudnih zavojev in zapletenih krivulj. Srečati se moramo z različnimi ljudmi, prehajati v druge realnosti, neprestano igrati nove vloge.”*

Oneya B. Rajšel, prof. slov., univ. dipl. soc. kulture, avtorica romana Vlak za nebesa na zemlji

epigraf

*Ljubezen je najvišji in končni cilj, h kateremu lahko stremi človek.
Ljubezen je odrešenje in pot do odrešenja posameznika.*

Viktor Frankl

Pasji angel

Kaj pomeni občutek popolne svobode? Da ti ni treba vstati, ko zveni budilka, in hiteti, da pravočasno prideš, kamor moraš. Ni se treba vznemirjati glede denarja, strank, sestankov ali konferenc. Lastiš si samega sebe. Tvoje želje so kot eksotične ribice v akvariju. Z veseljem jih hraniš, občuduješ njihovo mehko gibanje in včasih svojo zbirko dopolniš z novimi neobičajnimi ribicami, sanjami.

Na takšen način je Boris razmišljal do prihoda v Slovenijo. Veselil se je mirnih dni brez utrujajočega hitenja v službo, brez urnikov in obveznosti. Končno okusiti svobodo, tišino in prisluhniti samemu sebi. In se ne meniti za izjave nekdanjih kolegov: “Kako? Takšno odlično kariero boš opustil? Prostovoljno boš zamenjal življenje odvetnika iz prestolnice za neskončne počitnice?” Boris ni odgovarjal na podobna vprašanja. Samo odšel je.

Že v prvih dneh mu je postalo jasno, da je dobil vse, o čemer je sanjal. Imel je hišo v majhnem zdraviliškem mestu na slovenski obali, vsepožirajočo tišino in blaženo brezdelje. Če je želel, se je lahko cele dneve kopal, se ob morju sprehajal s fotoaparatom ali samo pil vino in okušal odličen slovenski sir. Do dveh ponoči bi lahko gledal televizor ali visel na spletu, potem pa se zbujal šele ob dvanajstih...

Boris pa je, ne glede na vse, vstajal ob šestih zjutraj, včasih še prej kot v Moskvi. Zbujal se je povsem svež, poln utripajoče živahnosti. Da ne bi izgubil takšnega počutja, se je odločil, da bo izpolnil še eno svojo željo, ki se je zdelo v prejšnjem odvetniškem življenju nemogoča. Zjutraj je začel teči.

Izkazalo se je, da je tek izredno preprosto in neverjetno prijetno početje! Vse, kar si je moral kupiti, so bile superge, in že je lahko stekel iz hiše pozdravit jutranjo zoro. Bil je zadovoljen, ko je čutil, kako se naprezajo njegove mišice in širijo pljuča zaradi svežega vetra z morja... Tek je

postal obvezen ritual, sestavni del dneva. Kmalu si je Boris omislil nekaj ustaljenih tekaških poti po stranskih uličicah, mimo urejenih hiš ter vrtov s figami in jabolki.

Med tekom se je rad ustavljal in občudoval sončni vzhod. Za nekdanjega prebivalca velemesta je bila to osupljiva predstava, zanimivejša od tistih v najbolj znanih gledališčih in muzejih. "Sploh nisem vedel, da je sonce vsak dan drugačno," je zmedeno razmišljal. "Enkrat je krhko in razneženo kot mlado dekle, spet drugič je močno, sladko kot prezrel plod." Še bolj ga je presenetilo morje. Boris je čutil, kako se z njim skrivno pogovarja in z gibanjem ter barvo valov napoveduje, kakšen dan prihaja; zadušljiv in dolgočasen ali pa lahkoten in poln skrivnostne slutnje radosti.

Nekoč, ko je Boris kot po navadi gledal morje, je za seboj zaslišal besede.

– Vezalka se ti je odvezala, lahko se spotakneš, – je rekel tih glas.

Trznil je in pogledal naokoli. Nikogar ni bilo, le veter je majal grmiče brškina z močnimi rozastimi cvetovi.

"Verjetno se mi je le zazdelo," je pomislil in se nasmehnil.

– Ni se ti samo zazdelo, – je isti glas zazvenel znova, – poglej še enkrat navzdol!

Ozrl se je na ovinkasto potko, ki je vodila po skali, in zagledal rumenozlato labradorko. Z ostrim pogledom je zrla vanj.

– A si ti tista, ki bi se rada pogovarjala? – je v šoku vprašal Boris.

Kar se je dogajalo, je bilo podobno izseku iz surrealističnega filma. Odrasel, psihično zdrav, razumen moški se resnično pogovarja s psom! To se ne more dogajati. Kaj je to? Sanje, prehod v paralelno stvarnost ali halucinacije zaradi kakšnih tukajšnjih rastlin?

– To sem jaz, – je dobil nazaj odgovor. – Se me ne spomniš, gospodar? Mar sem se tako močno spremenila? Ti si točno takšen, kakršen si bil!

Sedaj je Boris povsem doumel. Z njim se je pogovarjala njegova nekdanja psica, zlata labradorka Almeka, ki jo je moral pred desetimi leti s solzami v očeh vrniti vzreditelju. In še dolgo po tem so bili spomini na Almeko zelo boleči.

– Almeka, moj bog, si to res ti? Tukaj, tisoče kilometrov stran od Rusije? – je z drhtečim glasom vprašal Boris. – In povrhu še govoriš? Ali sem zblaznel?

– Ne, vse je v redu s teboj, – ga je pomirila Almeka. – Tudi sama sem bila zelo presenečena, ko sem te včeraj videla na jutranjem teku. Cel dan sem razmišljala, ali naj pristopim k tebi in te ogovorim, nato pa sem se posvetovala s svojimi tovariši ter dobila dovoljenje za kratek pogovor. Sam lahko razumeš, da situacija ni običajna, ampak, iskreno povedano... pogrešam te, gospodar.

Psica je hitro pomigala z repom in glavo nagnila postrani, ravno tako kot je to delala, ko je Borisa pričakala po delu. Njene rjave oči so bile polne iskrene ljubezni, ki jo lahko pokažejo le psi in majhni otroci.

Ne da bi hotel, je Boris občutil boleč sram in žalost. Čustva so ga prepričala v to, da ne spi in da se mu ni zmešalo.

– Seveda ti moram še vse pojasniti, – je nadaljevala Almeka. – Ali se spomniš tiste grozne nesreče, zaradi katere sva morala narazen? Tisto poletno soboto, ko si se peljal na vikend k prijateljem in si se zaletel...

Boris je, seveda, vedel. Družba pijanih, mladih ljudi je svoj avtomobil nenadoma obrnila na za to prepovedanem mestu. Boris se je z vso hitrostjo zaletel vanje. Almeka je sedela na zadnjem sedežu in ni bila poškodovana, medtem ko je njen gospodar utrpel več zlomov. Skoraj štiri mesece je moral ostati v bolnišnici, preden so se pričela celiti vratna vretenca, lopatica in ključnica.

Ko je pozneje večkrat analiziral nesrečo, je vedno prišel do zaključka, da je ni mogel preprečiti. Sreča je bila, da je sploh preživel. Če bi se delček vretenca namestil nekaj milimetrov naprej, so mu dejali zdravniki, bi ga čakala gotova smrt. Kot da bi brala njegove misli, je Almeka rekla:

– V trenutku nesreče se je čas ustavil in naš Vladar, – Almeka je dvignila pogled in z gobcem pokazala navzgor, – me je vprašal, če želim iti gor namesto tebe.

Almeka se je usedla na potko, ne da bi odvrnila pogled od svojega gospodarja, in nadaljevala:

– Seveda nisem oklevala in sem se strinjala! Ampak pod pogojem, da se ne boš počutil krivega zaradi moje smrti, zato sem morala ostati še nekaj dni živa. Pomislila sem, da bi bilo najbolje, da pobegnem in umrem nekje daleč od doma. Pa si me sam vrnil vzreditelju, ker ves polomljen nisi mogel skrbeti zame.

Boris je prikimal. Spomnil se je, da je, takoj ko je prišel k zavesti, prosil zdravnika, naj pokliče vzreditelja. Slednji ga je sicer poslušal, vendar se ni takoj strinjal s tem, da bi Almeko vzel nazaj. Celo v bolnišnico je prišel, veliko časa stal pri Borisovi postelji in ga prepričeval:

– Pa saj imate ženo, otroke... A ne morejo oni poskrbeti za psa? Nenazadnje lahko najamete nekoga, ki se bo z njim sprehajal!

Vzreditelj je bil nedružaben starejši moški, ki se je privadil na sporazumevanje z živalmi, pogovori z ljudmi pa mu niso šli od rok. Boris je razumel, da se za njegovimi nerodnimi besedami skriva nekoristoljubna ljubezen do živali.

– Almeka je čudovita žival. Lepa, zdrava in z odličnim rodovnikom. Brez težav ji bom našel nove lastnike, vendar morate vedeti, da odrasel pes težko prenese ločitev od gospodarja. To je približno tako, kot če bi oddali svojega otroka v sirotišnico.

Takrat so Borisov obraz zalile solze, ki si jih zaradi medicinskih pripomočkov, ki so skrbeli za zdravljenje polomljene ključnice, ni mogel obrisati.

– Razumem, – je Boris s težavo izgovoril, – vendar enostavno ne morem...

Ko se je Boris spominjal, je v grlu začutil cmok. Obrnil se je stran, da Almeka ne bi opazila njegovih vlažnih oči. Ampak ona je mirno nadaljevala:

– Ne bodi žalosten! Ni mi bilo slabo. Po dveh dneh me ni bilo več, čutila nisem nikakršnih bolečin. Prijazen vzreditelj je rekel, da sem umrla zaradi žalosti, ker te nisem več imela. Tako zdaj delam kot pasji angel. Nihče me ne more videti, razen v posebnih primerih, ko mi dovolijo, da postanem vidna.

Boris je občutil slabost in sedel na ploščat kamen, ki je ležal na potki. Almeka se mu je približala in se usedla k njegovim nogam.

– Zahvaljujoč vzornemu obnašanju in uspešnemu delu sem bila poslana na službeno pot na morje, prav sem, kjer zdaj živiš, – pes si je hitro ogledal okolico.

– In kaj tukaj počneš? – je s težavo vprašal Boris.

– Ali meniš, da imajo samo ljudje angele? – je vprašala Almeka in privzdignila svoje nagajive majhne obrvi. – Tudi živali jih imajo. Pomagam številnim hišnim ljubljencem, kravam in ovcam, da odidejo na drugi svet. Seveda, tudi svojim kolegom psom, tukaj jih je veliko in imajo jih radi!

– Drži, – je odsotno potrdil Boris.

– In še mačkam je treba pomagati, četudi so nesramne, – se je namrščila psica. – Povsod hodijo, tako so predrzne! Dela imam veliko, tukajšnji pasji angeli niso zanesljivi, nikamor se jim ne mudi, vse delajo počasi, zelo počasi!

Borisu se je po teh besedah zazdelo, da se je pes nasmehnil, tako kot to počnejo ljudje.

– Dolgujem ti svoje življenje, – je tiho rekel.

– To je neumnost. Mi, vsa živeča bitja, svoje življenje dolgujemo le Njemu, – je Almeka znova povzdignila nos. – Pustili so te tu, kar pomeni, da zate obstaja načrt in še nisi izpolnil svojega poslanstva, gospodar.

– Kakšnega poslanstva? Ti veš, za kaj gre? – je hitro vprašal. – Zadnja leta imam občutek, da ne živim svojega življenja... Vse počnem narobe, ne po lastnih željah...

Labradorka je zmajala z glavo, njena viseča ušesa so se privzdignila in Boris si je zaželel, da bi jo pobožal. Ni si upal iztegniti roke, njene oči pa so ostale filozofsko zamišljene.

– Ne, ne vem, gospodar! Vsa zemeljska naključja so namreč povezane verige nebesne zakonitosti, ki nas vodi do najpomembnejšega cilja. Vsako živo bitje ima svoj poseben namen. In navidezna ujemanja, nepričakovana srečanja ali naključna odkritja – vse to je del božjega, nam nerazumljivega načrta. Sploh ga ni treba poskušati razumeti. Ne moremo vedeti, kakšna sta naša

cilj in poslanstvo. Lahko poskusimo le živeti in povzročati čim manj zla. Živeti ljubezen. Težko je neprestano delati dobra dela, vendar pa se lahko izognemo zlobnim, kar bo On opazil in ocenil!

– Ti bolje vidiš, – je Boris resno začel. – Mislim, da nisem nič slabega počel. Pomagal sem ljudem, sicer tako kot je to zahtevala služba, vendar sem se trudil! Veliko nedolžnih sem rešil pred zaporom! In veš, Almeka, nikoli nisem zagovarjal serijskih morilcev in spolnih sprevržencev... ne glede na ponujen denar...

Borisov pogled, ki je zmedeno opazoval morje, je naenkrat med turkiznimi valovi prestregel belo piko. Velik galeb se je osredotočeno približeval obali in se nagnil kot letalo, ki se v boju obrača. Almeka se je obrnila k ptici, hitro prikimala in ponovno pogledala Borisa.

– No, prišlo je šefovo sporočilo, nujno se moram preseliti v Trst, moji italijanski prijatelji ne zmorejo vsega dela! Srečno, gospodar, morda se še vidiva! Ja, in vezalko si, prosim, zaveži!

Psica je poskočila in po potki odhitela k morju, beli galeb pa je že jadral visoko nad valovi. Nekaj sekund ju je Boris še lahko spremljal, potem pa sta se obe živali zlili z zlatim sijem prihajajočega dneva. Sonce je po morju razsipavalo milijone plešočih iskric. Kot začaran je opazoval igro svetlobe in razmišljal, kaj naj bi pomenilo njegovo videnje pasjega angela.

Tudi vsevedno morje ni imelo odgovora. Boris se je sklonil, si zavezal vezalko in umirjeno stekel proti domu.

Kratko življenje ženskega perila

– In kupi mi kaj lepega, seksi! – je svojega moža igrivo dražila Ilona.

Zakonca sta si omislila kratke jesenske počitnice v Milanu. Mesto je pelo preko tisočernih zvoncev na kolesih, sladko dišalo po sveži kavi in se bleščalo v razkošnih izložbah. Ilona je uživala v sprehodih po trgu pred gledališčem La Scala, ob kanalu reke Naviglio Grande in po trgovinskem centru Vittoria Emanuela. Postavna, z belimi zobmi in dolgimi kostanjevimi lasmi je Ilona z zadovoljstvom pritegovala poglede italijanskih moških. Ko se je sprehajala, oprta na moža, si je v odgovor mimoidočim lahko privoščila zgolj prikrita nasmeha in skrivnostno igro trepalnic.

“Nič hudega,” si je z nasmehom govorila. “Se bom že uspela maščevati!” Vedela je, da jo mož še vedno ljubi tako močno, kot jo je prva leta po poroki. Ilonina čustva pa so že zdavnaj izpuhtela. Mož je bil zelo zaseden s svojo službo in ji ni posvečal veliko pozornosti. Če sta si že privoščila dopust v dvoje, so bili takšni dnevi zelo predvidljivi in dolgočasni. V Moskvi je imela ljubimca, ki je v vseh pogledih prekašal njenega zakonskega partnerja; bil je brezskrben, strasten in radoživ.

Ko je moža prosila za seksi darilo, Ilona ni imela niti najmanjšega namena, da bi mu pripravila morebitno romantično presenečenje. Šlo je za prefinjeno maščevanje. Naj ji mož kupi spodnje perilo, ona pa se bo v njem kazala svojemu ljubimcu! Tako se bo maščevala za zapostavljena čustva in za redke ter enolične skupne noči.

Ilona se je počutila izredno užaljeno, ko se je spominjala, kako je ob večerih in vikendih sedela sama doma. Njen soprog je ves čas namenil svoji dragoceni službi, vračal se je ponoči in bil vedno utrujen, nepozoren ali živčen. Takrat je bila Ilona veliko mlajša in naivnejša. Močno ga je ljubila in nikoli ni verjela, da ga bo kdaj prevarala. Ampak čas je mineval in odnosi so se ohladili. Ilonin

mož ni vedel, s čim se ukvarja njegova žena, s kom se družijo, niso ga zanimali njeni uspehi na delu in pozneje ni niti opazil, da ga vara.

Ilona si je za obisk izbrala zelo drago trgovino znane blagovne znamke. Perilo v njej je bilo tanko kot niti pajčevine in okrašeno s čudovitimi čipkami. Že na pogled je prebudilo drzne, erotične želje. Izgledalo je, da bodo nedrčki, ki so domovali v stekleni izlozbi, kmalu zatrepetali zaradi gibanja živahnih ženskih prsi. Oprijeti bodiji so spominjali na lenobne lepoticke s plaž, pasovi za nogavice pa so klicali po čipkastih podvezicah. Nežne spodnje hlačke s seksi izrezi so povzročale, da so moški zardeli, iz žensk pa so izvabliale pritajene nasmehke.

Ne da bi posumil na njen pretkan načrt, si je Ilonin mož dolgo ogledoval izlozbe in z ženo izbiral kraj in barvo perila. Všeč so mu bile izrazite barve, koralna in višnjava. Viktorju, njenemu ljubljenu moškemu, pa je bila všeč bela, barva nežnosti in čistosti. Zdelo se ji je, da jo Viktor bolje razume. Ilona se je rada poistovetila z nečim bolj vzvišenim in krhkim. Pred ljudmi se je, seveda, treba pretvarjati. In, ali ne bi moral mož, ki naj bi ji bil najbližji, čutiti njeno dušo?

«Če ne razume, naj igra vlogo jelena z velikimi rogovi, ki bo vse plačal!» si je rekla Ilona in si predstavljala, kako se bodo zasvetile oči ljubimcu, ko jo bo videl v erotičnem perilu.

Končno je bilo perilo izbrano. Snežno bel komplet so sneli z lutke v izlozbi in položili v čudovito škatlo. Niti prodajalec niti kupci niso slišali rahlega šepetanja čipkastih hlačk in elegantnega balconette modrčka, ki je prihajalo iz škatle.

– Oh, kako srečne smo! Tako lepa ženska nas je kupila! – so vzkliknile čipkaste hlačke.

– Ni nas kupila ženska, ampak njen mož, – je nasprotoval modrček, ki ni poznal pravega razloga za nakup. – Že na prvi pogled je jasno, da se strastno ljubita.

– Naredile bomo vse, da se bo njun odnos ponovno zaiskril! – so rekle spodnje hlačke. – Obožujemo ljubezenske igre med zakoncema! On bo čustven in pozoren. Nežno nas bo pobožal in nas nestrpno slekel...

– Ampak nežno! A ste videle našo ceno? – se je modrček nasmehnil. – Mislim, da nas bodo nosili samo za praznike. Pripravljen sem to družino narediti še srečnejšo! Že čutim neverjetno povečanje energije!

Spodnje hlačke in modrček so dobro poznali svoj namen in bili nanj ponosni. Ali ni čudovito, če lahko spreminjaš partnersko življenje in vanj vnašaš odtenke sladke skrivnostnosti in vznemirljivih dogodivščin? Žensko v čudovitem neglizanju bo soproj zasul z goro komplimentov in del tega občudovanja bo namenjen tudi razkošnemu perilu.

Zvečer je Ilona sama odletela domov. Njen mož je moral ostati, saj je, tako kot vedno, svoj dopust izkoristil tudi za reševanje poslovnih zadev. Ko se je pripravljala za potovanje, si je naredila novo darilo. Viktor jo bo pričakal na letališču in odpravila se bosta v hotel, kjer se bo lahko pokazala v vsej svoji lepoti. Modrček bo poudaril njene zapeljive prsi, ki so še vedno visoke in čvrste, čipkasti rob hlačk pa njeno zagorelo barvo, ki jo je pridobila v najboljših moskovskih solarijih.

Ilona mu bo dovolila, da ji bo slekel bluzo in krilo, uživala bo ob gledanju v njegove bleščeče oči, ko bo videl njeno izzivalno perilo. Potem se bo pred njim obrnila, tako kot to počne pred ogledalom, in rekla:

– Dragi, to je darilo zate od mojega možička!

V strastnem objemu bosta padla na široko, hotelsko posteljo in se do naslednjega dne poljubljala, si izkazovala nežnosti, se erotično božala in nagajivo šalila...

– Kako je srečna! – so šepetale nadaljevale hlačke.

– Ja, kar žari! – se je strinjal modrček, – zdaj moramo zgledno opraviti našo nalogo. Najpomembnejše je, da je lastnica zadovoljna!

Na letališču je Ilono pričakal Viktor. Podaril ji je majhen šopek belih vrtnic, ki so že nekoliko ovenele zaradi zadušljivega zraka na letališču. Hitro jo je poljubil in jo pospremil do avta.

– Tako sem te pogrešal, neizmerno si te želim! – je Viktor vznemirljivo šepetal v Ilonino uho.

Tem banalnim besedam se ni bilo moč upreti. Ilona je počasi zaprla oči in si znova predstavljala hotel, svoj privlačen odsev v ogromnem ogledalu, veliko posteljo, na katero pada rdeča svetloba svetilke.

Na velikem parkirišču ni bilo mnogo vozil, niti žive duše ni bilo videti. Viktorjev avtomobil je bil parkiran v kotu, skrit v modro vijolični temi. Ilonine roke ni izpustil iz svojih toplih dlani, neprestano jo je poljubljal in šepetal:

– Oprosti, draga moja, zelo malo časa imam... samo eno urico, saj vendar hočeš svojega medvedka?

Njegovi prsti so nestrpno odpenjali gumbe Ilonine bluze, ustnice so željno zlezle po vratu k čipkastemu naborku novega nedrčka. Istočasno je Viktor prijel za ročico in spustil voznikov sedež. Ko je Ilona pod bluzo začutila ljubimčeve roke, mu je poskušala dopovedati:

– Viki, v avtu ni v redu in ravno sem z letala.

– Ja, vem, – je odgovoril, vendar ni prekinil svojega grobega božanja. – Letalski leti me vedno vznemirijo, deklica! Pa tebe?

Ilonino telo je avtomatično odgovarjalo na moške dotike. Njena stegna so se rahlo tresla, kar je Viktorja še podžgalo. Želja, da si jo takoj vzame, ga je popolnoma prevzela. Vzel si jo bo točno tu, v tesnem avtu, dišečem po limoninem osvežilcu zraka.

– Samo tega ne! Prosim, bodite previdnejši, – so zastokale hlačke, ki jih je skrbelo za snežno bele čipke.

– Vedel sem! Vse ne more iti kot po maslu, – je zamrmral modrček ter se bal, kaj se bo zgodilo z naramnicami in zadrgo.

Vnet ljubimec je z mrzlično naglico pričel slačiti Ilono. Najprej se mu je poskušala upirati, vendar ne posebej močno. Njen šibak odpor je moška strast hitro zatrla. Hrsknila je zadrga na modrčku in skorajda neslišno so se raztrgale čipke na hlačkah. V temnem avtu ni Viktor niti opazil čudovitega spodnjega perila. Zaradi ljubezenskega napora se je upognil tudi sedež. Skozi okna avtomobila je bilo opaziti oddaljene luči avtobusa.

– Joj, Viktor, danes si se obnašal kot kak divjak! – je med kratkim smehom rekla Ilona in si popravila razmršene lase.

Posmejal se je. Bil je zadovoljen s takšnim komplimentom:

– Tako zelo sem se dolgočasil, princesa!

Ilono je poljubil na lice in jo odpeljal domov. Začel se je nov dan. Sonce se je povzpelo nad strehe moskovskih nebotičnikov in rožnato oblivalo cesto. Igra svetlobe je preko odbleskov od nešteti oken želela doseči notranjost avta. Prečudovit sončni vzhod pa ni napovedoval ničesar dobrega radoživim hlačkam in nezadovoljnemu modrčku. Njihova slava je zamrla, ne da bi sijala vsaj eno noč.

Hlačke z dragoceno čipko so se valjale na avtomobilski preprogi. Bile so raztrgane in umazane. Čez nekaj ur bo Viktor svojo mlado ženo odpeljal v porodnišnico. Ko se bo zaradi popadkov sklonila, bo pod zadnjim sedežem zagledala tuje ženske hlačke in takoj dojela, od kod so se vzele. Njena bolečina se bo podvojila in se zlila z nevzdržno muko ljubosumja.

Nedrček, ki so ga brezupno uničile močne moške roke, je Ilona doma slekla in ga brez obžalovanja odvrгла v smetnjak. Čez teden dni ga bo na smetišču našla kakšna zapita klošarka in si rekla: “Nič hudega, bo že prišel prav!” Nekako bo popravila zadrgo in si z darilom ljubezni okrasila svoje pomilovanja vredne, usahle prsi.

Napaka

Zaradi vznemirljivih misli Boris ni spal celo noč. Spraševal se je, kaj je narobe v njegovem življenju in zakaj se je njegova ljubljena žena v zadnjih mesecih tako drastično spremenila. Ilona se je namreč začela spominjati davnih zamer, možu je očitala neresne zveze in spogledovanje z drugimi ženskami.

– Kaj te briga! – mu je hladno odgovarjala, ko jo je nedolžno spraševal, kako se počuti. – Od kdaj pa se zanimaš zame?

– Kaj pa govoriš, draga? – se je čudil. – Zdi se mi, da sem vedno...

– Vedno si me puščal samo. Vedno si bil zaposlen s svojim delom. Vedno si prišel domov samo zato, da si lahko nekje prespal, – je ravnodušno naštevala Ilona. – Dovolj je, Boris! Pozno je za to, da bi iz sebe sedaj naredil ljubečega moža.

Boris je poskušal ugovarjati, vendar je njegova ostra retorika sicer izkušenega odvetnika naletela na sarkastične nasmeh in sovražne Ilonine poglede.

– Mi hočeš dopovedati, da me nisi pustil same v hotelu, ko sva bila v Sočiju? Na moj rojstni dan? Imela sem petintrideset let! Sama sem sedela za pripravljeno mizo kot kakšen bedak, sram me je bilo pred natararji! Ti si pa enostavno zamudil na letalo!

– Draga, že stokrat sem ti pojasnil! Zadržal sem se zaradi pomembnega postopka...

– Seveda, zaradi postopka, povezanega s kakšno estradnico. Vsi znanci so mi govorili, da spiš z njo.

– O, moj bog, nič nisem imel z njo! In zakaj spet pogrevaš stvari, ki so se zgodile pred desetimi leti?

Ilona je pričela z naštevanjem Borisovih umazanih dejanj: ni je pospremil iz porodnišnice, ko je rodila njunega drugega sina, v London je odletel ravno na dan, ko je prejela pomembno nagrado za svoje strokovno delo, vzrediteljem je vrnil psa, ki so ga imeli štiri leta.

Zaradi teh neprijetnih spominov se je par pogosto prepiral, po več dni nista govorila. Delo mu je pomagalo, da je vsaj začasno pozabil na družinske razprtije. Boris je bil uspešen moskovski odvetnik. Vabili so ga, da prevzame najbolj zapletene postopke, o katerih se je glasno razpravljalo na televiziji in spletu. V dvajsetih letih je vzpostavil veliko uporabnih kontaktov v prestolnici in jih spretno uporabljal. Na svojem bančnem računu je imel precej denarja. Nekaj ga je vložil v perspektivne poslovne projekte in lahko bi živel, ne da bi delal.

Vendar si brez svojega ljubega dela ni predstavljal življenja. Vsak dan, napolnjen z množico sestankov, presenetljivimi preobrti človeških usod, potovanji, novimi vtisi... Kako naj bi shajal brez tega? Poleg tega se je čutil dolžnega, da pomaga ljudem. Tega sicer ne bi nikomur priznal, a samega

sebe je imel za nekakšnega upravljalca usod. Stranke so mu zaupale najgloblje skrivnosti, rotile so ga za pomoč in zares je reševal človeška življenja!

Pred približno petimi leti je svoje misli zaupal Iloni. Pogledala ga je s svojimi globokimi, pronicljivimi očmi in tiho rekla:

– Ne nakoplji si preveč, Boris! Mogoče ne boš zdržal.

Zgodilo se je natanko to, kar je napovedala žena. S časom je postajal strašansko utrujen. Začel je trzati ob vsakem telefonskem klicu, ponoči je slabo spal, ure in ure je pregledoval in bral zadeve strank, a pri tem ni razumel ničesar. Začelo se mu je celo dozdevati, da je odvetniško delo nesmiselno.

“Delam kot konj, brez počitka in zabave. Pokvaril sem odnose z ženo. Niti opazil nisem, kdaj so zrastle moji otroci. In čemu vse to? Da bi pomagal zločincem in jih rešil kazni?” je otožno razmišljal Boris.

Dojel je, da bo moral pustiti službo. Mogoče samo začasno, za kakšnih pet let, dokler si ne zbistri misli in se njegova duša ne očisti vse nabrane umazanije. Odločil se je, da bo odpotoval v majhno deželo ob morski obali, ki prinaša mir. Izbral je Slovenijo. Z Ilono sta tu večkrat preživljala dopust in Borisu je bila zelo všeč avra tihe miline, ki ovija slovensko obalo. Kupil je prijetno hišo z majhnim vrtom in zaživel tako, kot je že dolgo sanjal... ampak popolnoma sam.

Njegova žena ni hotela zapustiti hrupne prestolnice. Energična in optimistična Ilona ni mogla živeti brez družabnih srečanj, gledaliških premier, fitnes klubov in, seveda, srečanj ob kavi z neštetimi prijateljicami, čeprav je možu in vsem znancem za svojo odločitev navedla drug razlog. V Moskvi je živela njena mati, ne zelo stara in precej živahna ženska. Toda Ilona je vztrajala, da ne more ravnati tako nečloveško in pustiti mame same. Boris je moral njeno odločitev sprejeti, vedel je, da si ne bo premislila, tudi če bi to zahteval.

“Zakaj pa bi sploh morala pustiti tukajšnje življenje?” je grenko razmišljal Boris. “Jaz sem tisti, ki potrebuje odmor, ona uživa v Moskvi.”

Upal je, da se bo Ilona čez čas preselila k njemu. Ne glede na nesoglasja, je do nje še vedno gojil topla čustva. In ko je sam ostal v Sloveniji, jo je zelo pogrešal. Obiskovala ga je enkrat na mesec in ostala par tednov. Spala sta skupaj, tako kot sta to počela prej. Seks je postal celo zanimivejši, verjetno zato, ker Borisa niso več obremenjevale težave v službi.

Na obiskih se je Ilona obnašala zelo čudno, bila je odtujena, želela je biti sama, o sebi ni pripovedovala. Videti je bilo, da se na tem koščku raja dolgočasi in prihaja zgolj, ker misli, da je to dolžna delati.

Žena je bila že na plaži, ko se je Boris prebudil. Plaval je do izčrpanosti, nato pa na slamnatem ležalniku ležala na soncu. Boris ji je prinesel zajtrk, ki ga je sam pripravil; topel sendvič, kavo in sveže iztisnjen sok.

– O, hvala, dragi, – je govorila Ilona z nežnim glasom.

Pri zajtrku se skorajda nista pogovarjala. Samo jedla sta, pila in občudovala morje. Za kratek čas sta zaplavala skupaj, nato pa se je vsak lotil svojih opravil. Boris se je po navadi odpravil s čolnom na majhne otoke, kjer je v družbi lokalnih ribičev lovil ribe. Ilona pa se je usedla v avto in odšla v sosednje mesto, kjer je taval med stojnicami s spominki ali v kavarni klepetala z drugimi turisti.

Kosilo in večerjo je pripravljala Boris, včasih sta odšla v restavracijo tri kilometre stran od doma. Naročila sta steklenico terana, znan slovenski sir, golaž v loncu ali rižoto s škampi. Ob takšnih večerih je Ilona izgledala mirna, njene oči so se mehko in ljubeče svetile. Drugim sta se verjetno zdela kot enoten in ljubeč par. Na poti domov Ilona ni veliko govorila, bila je zamišljena, vendar ga v postelji ni zavračala in je zaspala na njegovi rami, tako kot v prvih, najbolj srečnih letih po poroki.

Včasih je to idilo prekinil kakšen prepir. Brez kakršnega koli razloga je Ilona možu v obraz vrgla kakšno zlobno obtožbo, kregala sta se in potem nista govorila dva ali tri dni. “Le kaj ji je?” se je obupano spraševal. “Mogoče pa je tudi ona utrujena od dela? Mogoče je bolna? Ampak zakaj mi nič ne pove?”

Pojasnilo za Ilonino neobičajno obnašanje je prišlo kmalu. Ponoči se je Boris prebudil zaradi hrupa, ki je prihajal od zunaj. Vstal je, prižgal luči in odšel na teraso. Na plaži sta se preganjali dve mački in močno zavijali. Boris je vanju vrgel pest peska in ju pregnal. Nebo je bilo še povsem črno, zdelo se mu je, da mora biti približno dve ponoči. Vrnil se je v hišo, si umil roke in tiho, da ne bi prebudil žene, vstopil v spalnico. Ilona je trdno spala, njen telefon na nočni omarici pa se je svetlikal. Očitno je prejela sporočilo.

Nikoli ni pregledoval ženinega telefona, takšno dejanje je imel za nemoralno. Zdaj pa ga je prijel, da prekine nadležno svetlobo in lahko zaspi.

“Nekomu je tako dolgčas, da pošilja sporočila sredi noči!” je jezno pomislil Boris.

Mislil je, da Iloni piše katera izmed njenih prijateljic, ki se je nalila s šampanjcem na še eni zabavi. Ob besedilu sporočila pa ga je stisnilo pri srcu, ki je nato pričelo biti z dvojno hitrostjo.

“Živjo! Te že pogrešam! Želim si te!”

S tresočimi rokami je s telefonom odšel v kopalnico. Želja po spanju je izpuhtela, v glavi pa so mu kot roj poblaznelih čebel brenčale grozne misli: “To je ljubimec... Ilona ima ljubimca! Moram preveriti telefon, če so v njem tudi druga sporočila... najprej moram ugotoviti geslo!”

Boris je geslo uganil v prvem poskusu – Ilonin datum rojstva. Z okamenelimi prsti je pritisnil na ikono s sporočili. In tako so pred njegovimi očmi začeli utripati srčki, igrivi namigi in dogovori o zmenkih v znani savni Berloga. Dvomotni ni bilo več, njegova ljubljena žena, ki ji je vedno zaupal, ga je brez sramu varala.

Sedaj je Borisu postalo vse jasno. Našel je razlago za nihanje njenega razpoloženja in čudno odtujenost. Vedno je mislila na drugega, na tistega, ki ji je pošiljal sporočila. Z njim je sicer spala, predstavljala pa si je drugega... Ob tej misli mu je postalo slabo, usedel se je na tla in se s čelom naslonil na hladni umivalnik.

Strupeno čebelje brenčanje ni prenehalo: “Seveda, saj sva že dvajset let skupaj... dolgočasno življenje, same navade... Delal sem kot nor, pogosto je morala ostati sama. Odnos je izgubil iskric... Ampak zdaj se ne morem ločiti! Kako naj sam ostanem v tujini? Svoje ljubljene ženske ne bom prepustil nikomu ničvrednežu!”

Vzdrgetal je in se znova posvetil telefonu. Kdo je njegov tekmeč? Pregledovanje kontaktov in sporočil je obrodilo sadove. Valerij. Boris je tiho odšel v dnevno sobo in ob šibki svetlobi, ki jo je oddajal telefon, v beležko prepisal številko. “Temu pankrtu je ime Valerij... Kaj naj naredim s tabo, Valerij?”

Borisu je bilo jasno, da je o spanju škoda sanjati. Odšel je v kuhinjo, iz hladilnika vzel odprto steklenico vina in jo stoje skoraj polovico popil, vendar ga tudi to ni moglo dokončno pomiriti. Nekoliko je sicer oslabilo peneči se bes, ampak Boris ni našel miru. Vrnil se je v spalnico in legel poleg speče žene. Dolgo ni mogel zaspati, v vročinskih mislih se je odvijalo na tisoče načrtov maščevanja.

Odločil se je, da Ilone ne bo zasliševal, ji karkoli očital ali jo krivil. Niti posumiti ne sme o tem, da on vse ve. “Uničil bom tega človeka, pa kdorkoli že je,” je razmišljal skozi stisnjene zobe. “Preprosto, pokončal ga bom, da ga Ilona ne bo mogla nikoli več videti.” Izmučen od bolečih misli je zaspal šele, ko se je nebo v oknu obarvalo rožnato.

– Nisem te hotela buditi! – se je nasmehnila Ilona, ko je ob dvanajstih prišel na plažo. – Mislila sem si, da si ponoči slabo spal.

– Saj sem res, – je mrko odgovoril Boris, si slekel kratko majico in se vrnil v morje.

Mrzla voda je odplaknila glavobol, obup pa je še ostal. Ilone ni mogel gledati, ni želel jesti, ni hotel piti kave. Počakal je, da je odšla v trgovino, vzel telefon in poklical starega prijatelja, ki je imel pomembno mesto v moskovski policiji. Že čez uro mu je slednji poslal elektronsko sporočilo s podrobnostmi o lastniku telefonske številke, ki se je skrival pod imenom Valerij T. Ko je Boris preučil poslano, je bil šokiran, še bolj kot je bil ponoči, ko je odkril nesrečno sporočilo.

Valerij T. je bil dolgoletni družinski prijatelj. Ta človek mu je večkrat pomagal pri popravilih na vikendu in v stanovanju, svetoval mu je, kakšen material naj kupi, in celo sam opravil nakup zanj. Visok, ne več mlad, z močnimi sivimi lasmi je bil vedno miren in redkobeseden.

“Iloni so bili vedno všeč takšni moški,” je obupano in ježno razmišljal Boris. “Vedno je govorila, da ima raje starejše moške... Valerij pa je povsem brez vesti! Izkoristil je to, da nisem v Rusiji, in se spetljal z mojo ženo! Uničil bom gnido!”

Ljubosumje je bilo tako močno, da je pozabil na to, kako ponosen je na svoje odvetniško poslanstvo, kakšen pravičnik je. Tolikokrat je pomagal pravici zakona, zdaj pa je iskal načine, da se reši tekmeca. Kakršnekoli načine! Naj bodo kaznivi ali najbolj zahrbtni, samo da bo njegova draga žena ostala z njim.

Dva dni je preživel v mračni apatiji. Nikamor ni hodil, hrane se skorajda ni dotaknil, samo razmišljal in preobračal je različne možnosti. Nato pa se je spomnil pogovora z eno od svojih bogatih strank, ki je omenila nek elektronski naslov, preko katerega lahko odstraniš motečo osebo. Potopil se je v svoje zapiske in našel omenjeni naslov. Ni bil sicer prepričan, ali je kaj takega res mogoče, vendar se je odločil poskusiti.

Sedel je za računalnik in napisal dva stavka: “Nujno moram rešiti problem z neko osebo. Mi lahko pomagate?”

Bil je izredno presenečen, ko je čez tri minute prejel odgovor:

“Kdo nas je priporočil?”

Boris je napisal ime stranke, ki mu je dala naslov:

“Džavad”.

Odgovor je prišel enako hitro kot prejšnji:

“Izbrišite vso korespondenco in nato sledite našim navodilom.”

Zatem je celotna zadeva potekala presenetljivo preprosto. Poslati je moral vse njemu znane podatke o tekmecu in na določen bančni račun nakazati dvajset tisoč evrov. Sporočila so bila skopa in jasna, kot da bi naročil izdelek v spletni trgovini. “Seveda obstaja tveganje,” je pomislil Boris. Njegovo srce je obupno nabijalo. “Lahko me prevarajo, vzamejo denar in nič ne naredijo. Na sodišče pa jih ne morem zvleči! Lahko je še huje, lahko jih ujamejo in moje ime bo prišlo na dan kot ime naročnika...”

Ne glede na vse Boris ni videl drugačne rešitve. Še isti dan je nakazal denar in poslal podatke, ki jih je dobil od svojega policijskega prijatelja. Zdaj je lahko samo še čakal na novice.

Medtem se je bližal Ilonin čas odhoda. Bil je presenečen, ko mu je žena predlagala, da bi odletela skupaj.

– Slabo izgledaš zadnje dni, – je rekla Ilona in mu skušala pogledati v oči. – Moral bi na pregled h kakšnemu dobremu zdravniku.

Zmeden in rahlih živcev jo je Boris zavrnil. Mar se je motil in ga žena še vedno ljubi? Vendar se je takoj spomnil na igriva sporočila, škrlatna srčka in vrtnice v njenem telefonu... Zamižal je in si rekel, da mora ostati močan. Valerija čaka kazen in tu ne more ničesar več spremeniti.

Ilona je odletela in Boris je naslednja dva tedna ostal sam. Nikdar prej mu še ni bilo tako težko. Niti od sonca svetlikajoče se morje niti sprehodi po čudovitih poteh mu niso bili v veselje. Nezadovoljno je blodil po sobah in neprestano razmišljal. Ni dvomil v to, da Valerija ni več med živimi. Ampak, ali se bo Ilona spremenila, če izgubi svojega ljubimca?

“Drugace se bom obnašal,” si je Boris obljubil. “Ko bo prišla, se ji bom popolnoma posvetil. Mogoče bi ji kupil kaj dragega in neobičajnega? Ali naj samo za naju rezerviram križarjenje po morju?”

Z zaprtimi očmi si je znova in znova ponavljal: “Samo, da bi bilo vse v redu! Prosim, naj bo vse v redu!” Isti trenutek je dojel, da njegove prošnje višje sile ne bodo uslišale, kajti za njimi stoji strašen greh. Naj si izmišlja še toliko opravičil, dejstvo je, da je ubil človeka, četudi ne z lastnimi rokami.

Ilona se je vrnila. Na Borisovo presenečenje se je obnašala popolnoma enako kot na zadnjem obisku. Mirno, odtujeno in hladno prijazno. Že prvo noč, takoj ko je zaspala, je Boris z njene nočne omarice vzel telefon in odšel v kopalnico. Čakalo ga je neprijetno odkritje; Ilona je spremenila svoje geslo. Ni ga uspel razvozlati, četudi je preizkusil množico kombinacij. Lahko je le ugibal, kaj se dogaja v duši njegove žene.

Naslednje dni je neprenehoma opazoval svojo ženo, ki pa ni z ničimer kazala, da trpi in žaluje zaradi smrti svojega ljubimca. Boris je gledal v njen obraz in upal, da bo videl sledi duševnega boja, ki ga premaguje. Nič takšnega! Ilona se je kot ponavadi kopala, sončila, pila kavo in si ogledovala stojnice. Z možem sta si izmenjala kakih deset stavkov na dan.

Ostala sta še dva dneva do njenega odhoda, ko je Ilona nenadoma pri kosilu vprašala:

– Boris, se spomniš Valerija? Vedno nam je pomagal pri popravilih... Pripetila se mu je grozna nesreča! Neki huligani so ga napadli na lastnem dvorišču. Udarili so ga po glavi in oropali. Dolgo je bil v komi, včeraj pa je umrl v bolnišnici. Prijateljica mi je sporočila.

Pri tem se njen obraz sploh ni spremenil. Govorila je mirno, brez sence žalosti v očeh.

– Škoda, – je zamrmral Boris, – bil je dober človek.

– Ja, – je Ilona spila velik požirek njenega najljubšega vina, merlota, – bil je simpatičen možakar!

Ponoči dolgo ni mogel zaspati, premišljeval je o čudnem obnašanju svoje žene. Nenadoma se je zasvetil njen telefon. Boris ga je zgrabil in kar v spalnici prebral sporočilo. V sencih mu je pričelo kljuvati, ko je zagledal: “Draga, močno te pogrešam. Strašno si te želim!” Ko je prebral ime pošiljatelja, je po celem telesu začutil hladen led. Valerij F. To je bil drug Valerij!

Boris je spoznal, da je naredil grozno napako, iz imenika je prepisal napačno telefonsko številko. Na smrt je obsodil povsem nedolžnega človeka, njegov tekmeč pa je živ in še vedno pošilja strastna sporočila njegovi ženi! In kaj nas sedaj stori?

Obrnil se je k speči ženi, jo objel in na hitro poljubil na vrat, ki so ga pokrivali svileni lasje. V Borisovo glavo in prsa je legla čudna, vroča praznina, njegove misli in čustva so dokončno pogorela. Izčrpan se je stisnil k ženi in zaspal.

Delovni teden psihologinje

Zima je bila tokrat presenetljivo hladna in z veliko snega. Na cestah so bili zameti, na nekaterih mestih je asfalt pokrila trda, ledena skorja. Promet v Moskvi je zjutraj obstal, avtomobili so se bojazljivo premikali en za drugim po spolzkih poteh, oviti v oblake izpušnih dimov. Vozniki so želeli koristno izkoristiti čas, ko so stali na cesti, zato so v mrzlih avtomobilih sestavljali spiske opravil, pošiljali sporočila sodelavcem in partnerjem ter pregledovali elektronsko pošto.

Tudi Ilona ni izgubljala časa. V dolgi koloni vozil je med počasnim premikanjem svojega modernega, lepega lexusa razmišljala o jutranjih sestankih, ki jo čakajo.

– Točno ob desetih pride Valerij Borisovič, – je tiho rekla.

Preko ustnic ji je spolzel nekoliko zasanjan in celo igriv nasmeh. Ilona je veliko razmišljala o pacientu, ki je k njej prišel po psihološko pomoč. Bil je tako simpatičen, da je prihajajoče srečanje z njim povzročilo vesel notranji drget. Tako se je vedno počutila pred srečanji s še posebej zanimivimi in pomembnimi pacienti in takšnih ni bilo malo.

Ilona je bila ena izmed najbolj priljubljenih psihologov v Moskvi. Vodila je največji center za družinsko psihologijo, parapsihologijo in ezoteriko. Mestna smetana jo je upoštevala s strahospoštovanjem, kar je ni čudilo. Vedela je, da vse, kar je povezano z duševnimi skrivnostmi in neznanimi astralnimi svetovi, povzroča trepet celo pri najbolj izobraženih in pomembnih ljudeh.

Njena gromozanska pisarna se je nahajala v starem delu mesta. Obiskovalci, ki so prvič prestopili prag te ustanove, so najprej za nekaj sekund obstali in spoštljivo pomolčali. Sprejemnica, ki je bila oblečena v črno cedro, je izgledala kot vrata v vzporedni svet. Na stenah so skrivnostno utripali zlati abstraktni predmeti. Notranja oprema je bila natančno premišljena, njen namen je bil izvabiti občudovanje, prepričljivost, narediti vtis. Nove stranke so očarano prisluhale monotoni vedski glasbi in s strahom pogledovale živo kobro v terariju, ki ga je napolnjevala zelena svetloba. Ko je obiskovalec pristopil k sprejemnemu pultu, okrašenem z razkošnim, rjavim usnjem, je bil popolnoma prepričan v to, da je prišel k resničnim strokovnjakom.

Ilona je bila res odlična psihologinja. Prebrala je ogromno strokovne literature, preučevala različne načine psihoterapij, obiskovala najbolj eksotične modrece in filozofe, od tibetanskih lam, altajskih šamanov do indijskih jogijev. In ni se omejevala zgolj na teorijo, neprestano je opazovala ljudi in razmišljala o njihovi mimiki, nasmehih ali vibracijah glasu.

– Zdi se, da zmoreš brati misli preko izraza na obrazu! – je pogosto slišala od prijateljev.

V odgovor se je skrivnostno nasmihala. Res se je znašla, ko je šlo za človeške duše, ravno tako kot se znajde lovec v divjini ali parfumer pri vonjih. Pet minut pogovora je zadostovalo, da je ugotovila posameznikov značaj. Samo pogled na pacientkino obutev ji je razodel, ali je poročena,

kje dela, o čem sanja. Prek analize moških gibov je lahko natančno določila, ali gre za optimista, dolgočasneža, skopuha, razuzdanca, skromnega molčečnega ali obupanega babjaka.

Pacienti so mislili, da Ilona uporablja hipnozo ali celo magijo, kar je še bolj vleklo ljudi v njeno bližino. Pacientke so o njej govorile:

– Tako je lepa, dobra, razumevajoča...

Moški so nehote podlegli njeni privlačnosti. Bila je ljubka, imela je goste kostanjeve lase, tanek nosek in ogromne rjave oči. Istočasno je bila prefinjena kot kakšna Francozinja in zadržana kot Angležinja. Nihče ne bi verjel, da ima že petinštirideset let, več kot trideset ji človek ne bi prisodil. Redna vadba v fitnesu in bazenu ji je omogočala, da je ohranila dekliško vitkost, poleg tega je pred kratkim imela lepotni poseg na obrazu in je izgledala skorajda kot vrstnica svojega starejšega sina.

Ilonina prednost je bila tudi v njenih sposobnostih vodenja. V centru je bilo zaposlenih deset odličnih strokovnjakov. Ni ji bilo žal denarja, ki ga je namenila za koristne seminarje in usposabljanja, poleg tega je pri svojem delu uporabljala najnovejše metode.

– Ne pozabite, dragi sodelavci, v sodobnem svetu ljudje ne častijo več duhovnikov in svečnikov, čarodejev ali prerokov, – je Ilona govorila svojim podrejenim na sestankih, – naloge svetih oseb smo prevzeli mi, psihologi. Svojim pacientom dajte upanje in duševni mir. Vnesite harmonijo v njihove nemirne duše. To sploh ni težko! Najpomembneje je, da človeka prepričate v to, da vam zaupa.

Od svojih zaposlenih je zahtevala, da imajo do strank spoštljiv odnos, da so pozorni in rahločutni. Zaposleni so bili dobro plačani, najboljši so bili tudi nagrajeni. Takšen način delovanja je dajal izredne rezultate in center je imel visoke mesečne prihodke. Tudi Ilonin mož ni slabo zaslužil, vendar se v ženino delo ni vmešaval. Ilona je bila popoln gospodar svojega posla.

Kolona vozil se je pomaknila naprej po zasneženi cesti. Ilona ji je nemudoma sledila. Na ustnicah ji je še vedno igral nasmeh, razmišljala je o novem pacientu, Valeriju Borisoviču.

– Dober moški, zelo dober, – si je govorila in mehko trenila z očmi.

Ni bil veliko starejši od nje, izgledal je mladostno, sveže, Iloni se je zdelo, da jo spominja na njenega najljubšega igralca Georgea Clooneyja. Tudi denarja mu ni primanjkovalo, saj je bil lastnik znane verige fitnesov in savn. V center je Valerij prišel zaradi težav, tipičnih za premožne moške v srednjih letih. Pred kratkim se je poročil s prelepo žensko, ki je bila dvajset let mlajša od njega. Kmalu sta dobila otroka. Vse je izgledalo kot hollywoodski happy end! Ampak Valerij je nenadoma spoznal, da mu je z mlado ženo Juljo dolgčas.

Julja se z njim ni želela več udeleževati poslovnih sprejemov in družabnih večerov. Govorila je le še o stvareh, ki so bile povezane z otrokom; o dojenju, kopanju in razvojnih igračah. Veliko ur je preživela na spletnih forumih za mamice in zvečer možu pripovedovala o tem, kar je prebrala. Tudi seks se je spremenil v nekaj, kar je povsem brez okusa, bil je kot v kozarčku zapakiran zelenjavni pire za otroke.

– Julči, a ne bi prebrala še kaj drugega? – ji je predlagal Valerij. – Kaj če bi skupaj pogledala erotični triler? V spalnici, s steklenico vina in skledo jagod... Tako kot sva to včasih počela?

Oči mlade ženske so se od začudenja povečale in nenadoma je bruhnila v jok.

– Me kriviš za to, da sem postala neumna in nezanimiva? To naj bi bila tvoja hvaležnost za sina, ki si si ga tako želel? Svojo lepoto, svojo mladost sem žrtvovala, ti pa, ti pa...

Valerij je s težavo pomiril ženo, ki je po tem izbruhu celo izgubila mleko. Dva dni je hodil po lekarnah in kupoval vse mogoče preparate, da bi žena lahko zopet dojila. Mleko se je vrnilo in Boris si ni upal izreči niti enega očitka več.

– Veste, mislim, da sem sam kriv za vse. Starejši sem od nje, torej bi moral biti pametnejši, vendar mi nikakor ne uspeva, – je žalostno pripovedoval Iloni na prvi terapiji.

Izgledal je, kot da je v zadregi, kot da bi se želel opravičiti za to, ker zaposlenemu strokovnjaku krade čas s svojimi neresnimi pomenki. Ilona pa mu je namenila takšen prijateljski nasmeh in ga tako razumevajoče pogledala v oči, da je takoj pozabil na svojo zmedenost.

– Verjemite, Valerij, čisto nič niste krivi za to, kar se dogaja. Vaša Julja pa tudi ne. Z ženo sta enostavno odšla v različne smeri. Naša naloga je, da vaju vrnemo na skupno pot in vzpostavimo prejšnje družinsko zadovoljstvo...

– Pa je to mogoče, doktorica? – je vprašal Valerij.

Ilona je v njegovem glasu takoj začutila odtonek zaupanja. Podrobno mu je razložila svoje psihoterapevtske metode. Kako pozorno jo je poslušal! Kako hvaležno ji je ob odhodu stisnil roko! Za Ilono je bil Valerij kot odprta skrinjica, v katero se zlahka zakoplješ in ven potegneš točno to, kar potrebuješ.

Že dolgo so ji bile znane duše teh močnih, bogatih, na zunaj samozavestnih moških. Želeli so se samo z nekom pogovoriti o svojem otroštvu, starših, starih kompleksih in skritih strahovih. Odrasli fantiči so iskali zamenjavo za svojo mater, da bi na njenih kolenih izjokali svoje zatajevene zamere. Močnejše kot se bodo razkrila njegova čustva, več hvaležnosti bo kot psihologinja prejela.

Med razmišljanjem o zadevi je Ilona vstopila v sprejemnico svojega centra. Vedno prijazna receptorka Vika jo je pozdravila in jo z milim nasmehom vprašala:

– Vam prinesem kavo?

– Nekoliko kasneje. Bom povedala kdaj, – je zadržano odgovorila Ilona.

Ni želela sama uživati ob kavi, s sodelavci pa se tudi ni želela pogovarjati. Ilona je bila mnenja, da mora dober vodja ohranjati določeno profesionalno distanco.

V svojem kabinetu je takoj odprla mapo z Valerijevimi dokumenti. Načeloma ni bilo pri njem nič zapletenega. Lahko bi mu svetovala, da se prične ukvarjati s športom, da si z ženo razdelita obveznosti glede otročička in si dvakrat tedensko privošči čas zase, otroka pa pustita pri zanesljivi varuški. Da bi rešila njegove težave, potrebuje zgolj dve ali tri terapije... A Ilona si je želela, da bi lahko Valerija videvala dlje!

Zazvonil je interni telefon in melodični glas tajnice je sporočil:

– Prišel je pacient, ki je naročen ob desetih.

– Hvala, naj vstopi, – je odgovorila Ilona.

Ko je zagledala Valerija, je nehote vstala. Na sebi je imel prekrasno italijansko obleko, črno, z izredno tanko rdečo črto. V rokah je držal šopek orhidej.

– Dobro jutro, doktorica! – je hitro rekel, pristopil k Iloni in ji izročil šopek.

V njegovih očeh se je iskriko veselje, pomešano z zbeganostjo, na licih so se pojavili rdeči madeži. Iloni so omenjeni znaki brez vsakršnega dvoma govorili o tem, da se pacient zanima zanjo. Sprejela je šopek, Valerij pa je prestregel njeno roko in jo spoštljivo poljubil. Ilona je začutila oster vonj drage dišave. Očitno se je skrbno pripravil na srečanje!

– Vi ste prava čarodejka! – je vznemirjeno začel Valerij. – Po terapiji sem prvič po dolgem času mirno spal celo noč. Začel sem verjeti v to, da lahko spremenim svoje življenje in postanem srečen!

Ilona je spoznala, da so njegove besede povsem iskrene. Že pri prvem obisku je opazila, da bo delo z njim enostavno, ker je po naravi odkrit in pozitiven človek, poleg tega je zaupljivejši od drugih.

– Vedela sem, da bo tako, – je z nasmehom odgovorila. – Moje delo je, da ljudem povrnem vero vase. Bi želeli nadaljevati s terapijami, dragi Valja?

Pogosto je svoje paciente klicala z ljubkovalnimi imeni in bilo jim je všeč, saj so se tako z dobronamerno psihologinjo sporazumevali bolj sproščeno.

– Zelo rad bi vas povabil, – Valerij se je hitro popravil, – no ..., tebe... na večerjo!

– Ne vem, če bo šlo, Valja, – je resno odgovorila Ilona. – Držim se pravila, da se s strankami ne dobivam izven delovnega časa. Ali mogoče nisi več *samo* stranka?

Ilona je čutila, da bo brez truda vodila Valerija in si ga z lahkoto pokorila. Kako pa naj potem pelje odnos? Še sama ni vedela, kaj si želi od tega privlačnega moškega. Kratko in strastno romanco? Dolgotrajno vezo? Ali samo eno noro, strastno noč?

“To se bo rešilo s časom, – je hitro pomislila doktorica, – sedaj ga moram najprej ogreti!”

Igrivo se je nasmehnila, se dotaknila Valerijeve roke in polglasno rekla:

– Če sem iskrena, sem vesela, da nama je življenje podarilo to srečanje... Zelo si mi všeč, Valja... Vendar sem jaz ženska! In pri ženskah je vse veliko bolj zapleteno... tukaj ...S konicami prstov je pokazala na svoje čelo in potem še na predel prsi, kjer je srce. Valerij jo je že hotel nekaj vprašati, pa mu je na njegove ustnice položila prst in priliznjeno dejala:

– Če se bom odločila za srečanje, ti napišem na Whatsapp. Čakaj na moje sporočilo... Samo res čakaj!

Zadnji stavek je bil citat iz znane ruske ljubezenske pesmi. Ilona jo je uporabila, ker je vedela, da te besede vedno učinkujejo na zaupljive in občutljive ljudi. Valerij je odšel z navdušenim in nekoliko neumnim nasmeškom. Bil je zaljubljen kot kakšen najstnik. Še ko je pred poroko osvajal svojo ženo Juljo, ni čutil takšnega toplega vznemirjenja.

Psihologinja je bila zadovoljna s svojimi strokovnimi prijemi, ki so jo pripeljali do zastavljenega cilja. Rada je manipulirala z ljudmi in na njih izvajala dovršene eksperimente. Naiven, dovzeten Valerij ni vedel, da je bilo na njem uporabljeno nevrolingvistično programiranje. O, Ilona pa je to obvladala! Nekaj spretno uporabljenih fraz, trije ali štirje gibi ter pomenljiv pogled in že ima pacienta v oblasti.

V Iloninih rokah so še tako premožni in samozavestni gospodje ter nadute dame postali poslušni kot otroci. Po svoji volji se je odločala, ali naj se ločijo ali ostanejo skupaj, naj se pomirijo s starim sovražnikom ali svoje življenje zapišejo maščevanju. Določala je meje njihove svobode in osebnega prostora, tako kot to počne strog učitelj.

Že po prvih besedah je Ilona intuitivno razumela, kaj v resnici želi pacient, in ga v to smer tudi spodbujala. Človek je odšel domov, prepričan, da mu je pametna psihologinja pomagala pri pravi odločitvi. Večkrat je izvajala brezsrčne poskuse in tistim, ki ji niso bili posebej pri srcu, dajala napačne nasvete. Uživala je v opazovanju pacientov, ki so po njenih ukazih delali napako za napako in si uničevali življenje. Če pa se je kdo pritožil in jo obtožil napačne psihoterapije, je Ilona žalostno zmignila z glavo in rekla: "Priatelj moj, sami ste krivi. Delovali ste izredno počasi, jaz pa sem vam naročila, da morate biti odločni."

Seveda so tudi Ilono vznemirjali neprijetni občutki, kot da bi nekdo v njej spraševal: "Mar nisi zadovoljna s seboj? Tako si pametna in privlačna, pa se zabavaš z ljudmi kot krut otrok, ki trga krilca metuljem? Te ni sram?"

Ilona se je zamislila in se spraševala: "Zakaj ni bilo sram mojega univerzitetnega profesorja psihologije? Zvlekel me je k sebi domov, kjer naj bi se pogovarjala o pripravi seminarja, napil me je s konjakom in me izrabil kot vlačugo. Osemnajst let sem imela... Verjela sem, da odrasli počnejo stvari, kakor je treba. Zakaj ni bilo sram mojega strica? Dal mi je denar, da bi lahko začela s poslom... baje iz same dobrosrčnosti... potem pa me je vrgel na kavč v dnevni sobi. Vedel je, da sem poročena, da sem v petem mesecu... Onadva sta si lahko privoščila takšno umazano početje, jaz si ga pa ne smem?"

Notranji glas je molčal. Ilona je vedela, da bi lahko odgovoril. Včasih je odgovore slišala v sanjah, po katerih se je z muko zbujala. "Nima smisla, da se vrtim okrog tega in v sebi gojim občutke krivde. Ne spleča se biti podoben pacientom, tem ubogim ljudem, ki so sužnji lastnih grehov. Vse njihove skrivne slabosti poznam in z njimi bom upravljala kot s šahovskimi figurami. Nikoli pa ne bo nihče upravljal z menoj!"

Ilona je za vsakega pacienta vodila podroben elektronski dosje. V računalniških mapah je imela shranjeno vse, kar je lahko izvedela: biografske podrobnosti, zdravniške diagnoze, podatke o rojstvih in splavih. Posebno pozornost je posvečala najkočljivejšim informacijam, kot so tajne ljubezenske spletke, sramotne bolezni in pregrešne strasti. Da ji ne bi ušla niti sleherna malenkost, je uporabljala tudi video posnetke kamer, za katere obiskovalci niso vedeli. Zanje, v resnici, ni vedel nihče, razen Ilone in njenega brata, ki je bil programer in je v centru namestil opremo. Tako si je nabrala ogromen arhiv osebnih podatkov o mestni smetani: znanih funkcionarjih, poslovnih, umetnikih...

Ilono so pogosto zabavale sočne situacije. Nekega dne je k njej prišla ženska, ki je bila vsa iz sebe, ker jo je varal mož. Ilona ji je naročila, naj k njej pošlje soproga, ki jo je nato res obiskal,

ne da bi vedel o ženinem predhodnem obisku, in ji zaupal vse podrobnosti svojih avantur. In potem ni imela dela z določanjem vzrokov za družinske težave, pa naj bo to v skladu z metodo RPT ali z vedeževanjem iz tarok kart. Pacienti so resnično verjeli in bili hvaležni tej 'pronicijski' psihologinji.

Za Ilono niso zaostajali niti njeni podrejeni. Po posebno podlih pristopih je bila znana starejša magistra ezoterične prakse Olga Miller. V osebnem življenju je poveljevala istospolne zveze in srdito sovražila moške. V zlobno zadovoljstvo ji je bilo, ko so ji moški zaupali svoje skrivnosti, ona pa jih je posredovala njihovim ženam in trdila, da je omenjene informacije pridobila s pomočjo skrivne magije.

Ne glede na vse je Ilona verjela, da opravlja svoje življenjsko poslanstvo, torej pomaga ljudem. Vsi ljudje so po svoji naravi neumni, razvratni in leni, zato potrebujejo modrega človeka, ki bo razumel njihove strasti in jih usmeril na pravo pot. Mar ona, Ilona, ni dovolj pametna za kaj takega?

O Valeriju je razmišljala dolgo časa.

– Kaj naj naredim s teboj, dragi? – je šepetala in znova pregledovala mapo simpatičnega pacienta. – Naj te ločim? Naj ženska ostane sama z otrokom... takoj se bo spametovala! Ali naj ti pomagam obdržati družino?

Na koncu je Ilona izbrala metodo očiščenja in ponovne vzpostavitve kozmične energije. Pri bogatih strankah je vedno izbrala ta pristop, ki je obsegal veliko število terapij, zato je bila celotna obravnava draga.

Besede 'nisi več *samo* stranka' so predstavljale poseben trnek, na katerega je Ilona trdno prišla Valerija, ki bo sedaj poslušno obiskoval neštete seminarje in treninge v njenem centru, poslušal različne gurne, mage in mesije, ki v njeno ustanovo prihajajo z vseh koncev države. Navdušen in hkrati osmešen bo prinesel ogromen dobiček.

– Malo se bomo poigrali z njim! – se je nasmehnila in se že veselila zadovoljstva, ki ji ga bo prinesla romanca s privlačnim in bogatim kavalirjem. – Glavno je, da sedaj zdržim tri dni pavze. Naj trpi, potem bo učinek močnejši. In globlji!

Zasmejala se je svoji dvoumni šali.

Kot se je izkazalo, je pravilno predvidela potek dogodkov. Vse tri dni čakanja na skrito sporočilo se je Valerij boril s čustvom zaljubljenega pričakovanja. Ko je nastopil večer drugega dne, je lahko razmišljal le še o srečanju z Ilono. Neprestano je svojo ženo primerjal s privlačno psihologinjo. Mlada Julja se mu je zdela še bolj omejena in dolgočasna kot prej. Vsi lepotni aduti mlade žene – svež obrazek, vitka postava, čvrste prsi – so za moža izgubili svojo vrednost. Se je vse to lahko primerjalo z Ilonino pametjo in privlačnostjo?

– Le kdaj bo kaj napisala... Vse bom naredil, da bi bila z menoj. Imam dovolj denarja, sem izkušen moški... Ji bom že znal ugoditi, – je razmišljal Valerij.

Sanjal je o tem, da Ilono odpelje v Benetke. V tem romantičnem mestu ji bo pokazal vso moč svoje ljubezni. Sprehajala se bosta po srednjeveških, zavitih uličicah, vozila se bosta na gondolah po zelenih kanalih in občudovala čudovite stvaritve pihalcev stekla na otokih Murano in Burano. Vroč kapučino, ladjice, ki drsijo po valovih lagun, na tisoče golobov nad pozlačenimi zvoniki katedral... Zvečer pa jo bo na ogromni postelji pod žametnim baldahinom ognjevito in strastno ljubil...

Erotične fantazije so Valerija prisilile, da se je zamislil. Nekoliko se je ustrašil bližine zelene ženske, saj je ni želel razočarati. Pri njegovi starosti je bilo težko dosegati seksualne rekorde. Naivna, mlada žena o tem ni veliko vedela, Ilona pa ima, verjetno, na tem področju več izkušenj.

– Nič hudega, si bom kupil viagro in vse bo okej, – je sam sebe pomiril.

Končno je tretji dan po kosilu prejel težko pričakovano sporočilo.

“Živjo! Danes sem prosta. Greva na večerjo?”

Presrečen Valerij je Ilono povabil v eno najboljših restavracij v mestu. Sedela sta v ločenem prostoru, iz katerega se je odkrival pogled na glavni trg in opero. Miza je bila veličastna; na starinskem porcelanu so bili slikovito nameščeni rdeči raki in kraljevski škampi, iz divjačinskih zrezkov, ovitih v zelena špargljeva stebila, se je še kadilo.

Valerij je sam nalil drago vino melograno, Iloni dajal koščke hrane, se šalil in smejal. Pripovedoval ji je o tem, kako ga je očarala in ga prisilila, da je na življenje pričel gledati drugače.

– Vse sem pripravljen storiti za to, da se boš počutila kot v sedmih nebesih!

Ilona je pred zmenkom tri ure preživela v lepotnem salonu. Frizura, make-up in manikura, vse je bilo v skladu z modnim stilom, ki poudarja naravno lepoto. Čudovita bež obleka je orisala njen postaven pas in Ilona je s pomočjo stilistov izgledala skorajda kot vrstnica Valerijeve ženi.

– Dragi Valja, – je žalostno povsila pogled in se nežno dotaknila šopka kremastih vrtnic, ki ji ga je podaril, – ne potrebujem denarja... Vendar ti... verjetno nisi slišal...

Njen glas se je prelomil in v očeh so se zasvetile solze.

– Moj mož je hudo bolan. Zdravi se na onkološki kliniki v tujini. Ne morem ga zdaj pustiti samega in iti k tebi...

Valerijev obraz je okamenel. Z iskrenim izrazom sočutja je gledal svojo ljubljeno in niti pomislil ni na to, da mu cinično laže. Njen mož je bil dobro stoječ in povsem zdrav možiki, ki je bil trenutno na dopustu v tujini, da si oddahne od naporenega dela. Starejši sin je študiral na tehniški univerzi v Münchnu, mlajši pa je hodil v privatno šolo v Kölnu. Ilona je spretno igrala vlogo nesrečne ženske. Mar ni veliko takšnih žensk srečevala na svojih terapijah? Naredila je pomenljiv premor, si z robcem previdno obrisala koticke oči ter nadaljevala:

– Veš, mož mi je povzročil veliko gorja. Redno me je varal z mlajšimi, ponoči je neprestano pil, v igralnicah je zapravil več deset tisoč. In ko sem se poskušala upreti, Valja ..., je dvignil roko nadme... Sedaj pa je bolan in prisiljena sem zaslužiti denar za njegovo zdravljenje. Poglej!

Iz torbice je potegnila zdravniški izvid, v katerem je pisalo, da njen mož potrebuje rehabilitacijo po opravljeni operaciji. Seveda je šlo za ponaredek, ki si ga je Ilona priskrbel že zdavnaj, ravno za takšne primere, kot je bil ta. Valerij ji je verjel. Žalostno in obupano je gledal svojo ljubezen. Ilona je prišla njegovo dlan in ga proseče pogledala:

– Želim ljubiti in biti ljubljena. A kaj lahko tu storiva...

S tihim vzdihom se je privila k njegovi rami. To je bil zadnji udarec njegovim čustvom. Močna, pametna, privlačna ženska je jokala kot prizadet otrok. Strastno si je želel, da bi jo obvaroval pred nepravilno usodo.

– Jaz bom s teboj, – je zamrmral Valerij in jo nežno božal po vratu. – Podpiral te bom in ti pri vsem pomagal...

– Vendar nihče od naju ni sam... jaz imam bolnega moža, ti pa ženo in otroka, – je s šibkim glasom rekla Ilona.

Valerij ni vedel, kaj naj bi na to odgovoril, še naprej ji je nežno gladil lase, kot da je majhna jokajoča deklica. Hitro se je zbrala, izpila požirek vina in rekla:

– Joj, vsa sem se razpustila... V življenju je res veliko problemov. Ampak, ali lahko danes preprosto pozabiva na vse in sva zgolj srečna?

Pozoren opazovalec bi ugotovil, da je Ilonin vrhunski make-up po točenju bridkih solza ostal nespremenjen. Valerij je bil zaljubljen, zmeden in razorožen, zato takšnih malenkosti ni niti opazil. Zpomnil si je le čudovito skupno noč v predsedniški sobi razkošnega hotela, izrezljano pohištvo s pozlato, starinske lestence in jacuzzi... Viagra mu je pomagala, da je svojo ljubljeno razveseljeval do jutra.

In tako se je v Iloninem življenju začela odvijati še ena romanca. Z ljubimcem se je dobivala dvakrat na teden. Vsakič sta se srečala v drugi restavraciji in v drugem hotelu. Ilona je vztrajala pri tem, da njun odnos ostane skrit. Ni bilo prvič, da je igrala to igro, toda kljub vsej svoji bistrosti ni predvidela takšnega nepričakovanega razpleta njune love story.

Približno čez mesec dni sta k Valeriju v pisarno prišla moška v nevpadljivih uniformah. Molče sta šla mimo tajnice in brez trkanja vstopila v njegov kabinet. Četudi je bil Valerij zelo spoštovan človek v mestu, ga ta domačnost obiskovalcev ni zmedla. Takoj je doumel, da pred njim ne stojita

navadni stranki. V Rusiji si takšno obnašanje dovolijo le predstavniki glavnih organov kazenskega pregona.

Eden od prišlekov, človek povsem neopazne zunanosti, je pričel z enakomernim glasom:

– Valerij Borisovič, *mi* potrebujemo vašo pomoč!

– Kdo smo *mi*? – je previdno vprašal Valerij in skušal izvedeti, ali je pravilno uganil.

– Država, v kateri živite in vodite posel, – se je mirno nasmehnil neopazen obiskovalec.

– Seveda, z veseljem pomagam, koliko moram dati? – je hitro vprašal Boris.

Mislil je, da gre zgolj za banalno nelegalno poslovno sponzorstvo.

– Ne, ni vse tako preprosto, – se je nasmehnil drugi prišlek z ravno tako neizrazito zunanostjo. – Vemo, da ste v Ljubezenskem razmerju z lastnico centra za družinsko psihologijo. O gospe Iloni potrebujemo podatke zaupnejše narave.

Obraz Valerija je zamrznil. Po nekaj sekundah je odprl usta, da bi lahko postavil vprašanje, vendar ga je prvi obiskovalec, ki je imel najverjetneje višji čin, ostro prekinil:

– Na vprašanja *Čemu? Zakaj? Kako?* ne bomo odgovarjali. Ni potrebno, da ste z vsem seznanjeni.

– V bistvu ne vem veliko o njenem zasebnem življenju, – je s tresočim glasom odgovoril Valerij. – Vem zgolj to, da ima zelo bolnega moža, ki se zdravi v Evropi...

Prišleka sta se pričela tiho smejati.

– Ja, ja, seveda je bolan, – je rekel drugi prišlek. – Izredno redko bolezen ima, rogovi mu rastejo iz glave!

Gospoda iz 'državnih institucij' sta se nato hitro zresnila.

– Gospa Ilona vas je nesramno zavedla. Njen mož je čisto zdrav, ravno tako tudi njena sinova, ki se izobražujeta v Evropi. Seveda vam za otroka ni povedala?

Valerij je gledal v tla in žalostno zmajal z glavo. Počutil se je kot triletni otrok, ki mu je po nesreči na tla padel novoletni okrask in sedaj obupano gleda njegove lesketajoče črepinje.

– Kakor koli, pomagali vam bomo, da se znebite te prevarantke, – je prijazno spregovoril prvi prišlek. – Z gospo psihologinjo se morata dobiti v hotelu. Obnašajte se kot na običajnem zmenku. Ime hotela vam bomo še sporočili. Razumete?

Valerij je komaj opazno pokimal. Ogaben sram mu ni dovolil, da bi pogled odvrnil od tal.

– Nalogo vzemite kot dobro delo za Domovino, razumete? – sta ga nagovarjala obiskovalca. – In tukaj se podpišite!

Valerij je podpisal, ne da bi kaj prebral. Kdo pa lahko zavrne pooblastila, ki mu jih naloži Domovina? Ko je dvignil glavo, v pisarni ni bilo več nikogar. Popolnoma zmeden je iz omare vzel steklenico konjaka in si nalil poln kozarec.

“Torej sem se zapisal v zgodovino! – je zmajeval z glavo in premleval. – S to goljufico moram prekiniti. Nekaj pri njej ni v redu, če se zanjo zanimajo takšni ljudje!”

Pričel si je žvižgati staro sovjetsko pesem “Naša služba je nevarna in težka!”, pa se mu je melodija zazdela zelo žalostna. Ni bil navdušen nad idejo, da se bo moral ljubiti, medtem ko ga bodo opazovale nevidne oči. Četudi gre za plemenit cilj!

Če dva dni so ga poklicali in mu povedali, naj Ilono povabi v hotel Ambassador. Valerij je kot običajno pojedel viagro in skorajda povsem mehansko izpolnil nalogo, pri tem pa se je tolažil z mislijo, da se na takšen način maščuje prevarantki. Po tem dogodku Ilone ni več poklical. Rezerviral je izlet na rajske otoke zase, za ženo ter sinčka in v troje so odleteli na drugo stran zemeljske oble, daleč stran od goljufive psihologinje in tajnih služb.

Ilona ni nameravala nadaljevati razmerja. Tudi njo sta v centru obiskala dva moška neopazne zunanosti in v nevpadljivih uniformah. S seboj sta prinesla prenosnik in ji pokazala delček sočnega posnetka, v katerem je Ilona z grozo in vsa osramočena prepoznala sebe. Posnetek je bil zelo dobro zmontiran, Valerijev obraz je bil skrit, zato pa je bila njegova partnerka vidna v vsej svoji lepoti.

Počutila se je, kot da so jo golo postavili na trg. Z roko si je pokrila oči, prsti so se ji tresli, kar sta opazila tudi prišleka. Eden ji je hitro nalil vodo iz vrča na mizi in ji ponudil kozarec. Dvignila je pogled, računalnik je bil izključen in groza je izginila.

– Mislim, da vam ni treba razlagati, kakšne bodo posledice, če to zanimivo predstavo vidijo vaše stranke, prijatelji ali sorodniki? – je kulturno vprašal eden izmed obiskovalcev.

– Koliko moram plačati? – je spregovorila z odrevenelim glasom.

– O, res ne veliko. Potrebujemo samo zaupne informacije o nekaterih vaših pacientih.

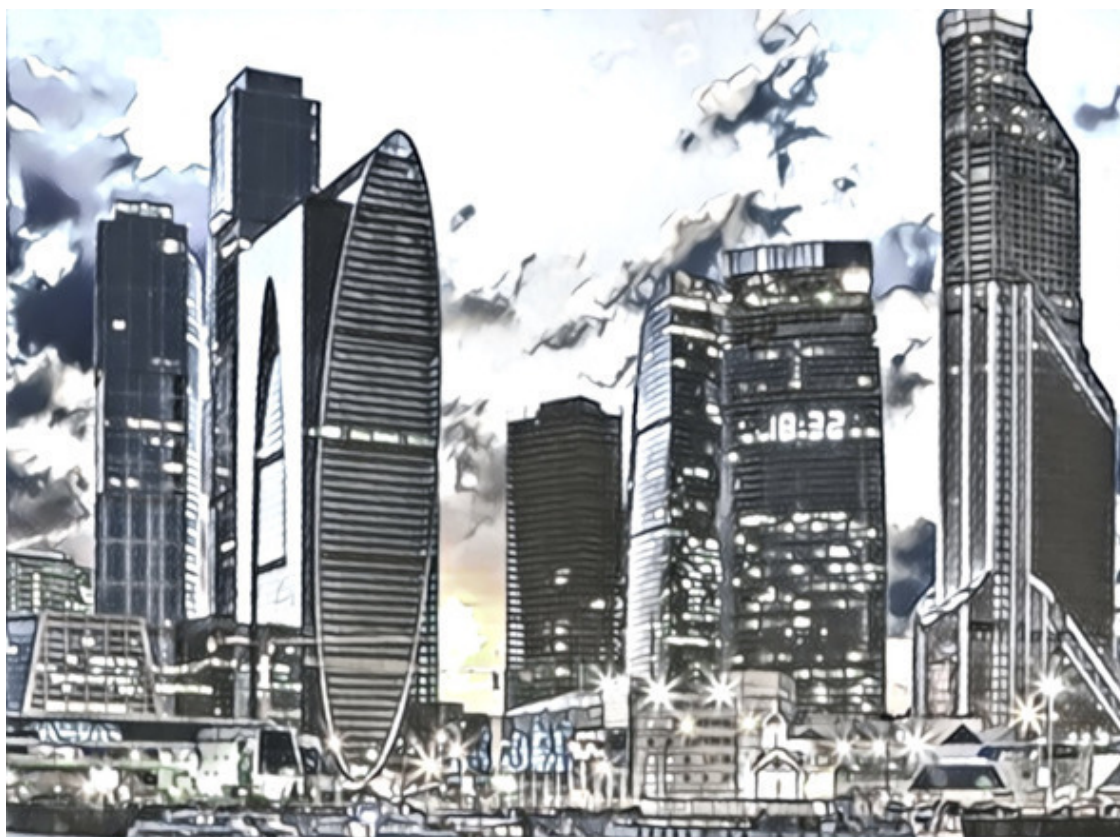
Ilona je hitro izdihnila in nato tiho nadaljevala o svojih skrivnih dosjeh in video sistemu ter pokazala vsebino map na osebem računalniku. Pred očmi sodelavcev vsemogočne državne službe so se prikazali skeni medicinske dokumentacije, nespodobne fotografije, video posnetki z odkritimi pogovori... Ko sta birokrata videla ta ocean podatkov, sta navdušeno zaploskala.

Obisk se je končal tako, da je tudi Ilona podpisala dokument o prostovoljnem sodelovanju z organi. Treba pa je poudariti, da niso bili zelo nadležni in so psihologinjo redko klicali. Običajno so jo poklicali zvečer s skrivnostne številke 222 in miren moški glas je dejal:

– Dober večer, Ilona Sergejevna! Jutri bi prišel do vas zaradi nujnega posveta...

Počasi se je Ilona pomirila in celo pričela razmišljati o novi romanci. Med pacienti ji je bil vseč zelo prijeten moški, ki je bil podoben Bradu Pittu. Njegova zgodba je bila celo zanimivejša od Valerijeve. Rad se je preoblačil v oblačila pokojne žene ... "Z njim bo treba delati vsaj leto dni!" – je z nasmehom na obrazu ugotavljala Ilona.

Ni se smela pritoževati, imela je dovolj psiholoških problemov, ki so jo kratkočasili. V njen center so neprestano vstopali moški in ženske, zvezde šovbiznisa in športa, znani politiki in poslovneži. In delo z njimi sedaj ni predstavljalo le vira dohodkov, ampak nalogo v imenu države.

Na pečini

Življenje v tisočih različnih odtenkih obstaja le v filmu. Pri običajnih ljudeh so delovni dnevi odeti v sivo barvo, ki prinaša mir in je na videz prijetna, vendar tudi precej dolgočasna. Redko se zgodi, da se v enolični sivini pojavijo svetli utrinki sreče ter črne črte žalosti in gorja. Če človeku uspe pogosto preskakovati iz črne v belo, potem občuti popolnost življenja, se prepušča avanturam, neumnostim in se močno bori za uspeh. Takšna je usoda pustolovca, vojaka ali umetnika in ni enostavna, velikokrat je celo nevarna, zagotovo pa povzroča zavist pri vseh, ki morajo prenašati sivo življenje.

Povsem druga stvar je, ko dolgo časa hodiš po črni in pri tem trpiš neskončne poraze in neuspehe. V takšni situaciji se je znašel Leo na prelomu svojih tridesetih let. Vse je kazalo na to, da mu je sreča obrnila hrbet. Najprej je nesreča prizadela njegov posel, v katerega je vložil ves svoj denar in, kar je še pomembnejše, vse svoje upe in duševno moč. Že kot dvanajstletni fantič je sanjal, da bo imel kavarno, v kateri bo stregel tudi hrano, ne ravno veliko, vendar pa izredno prijetno in z najboljšo kavo v mestu.

Tudi ko še ni imel niti centa v denarnici, je že vedel, kakšna bo. Stene bodo zidane iz sivkasto bež opeke. Pleteni stoli, mizice s karirastimi prti. Fotografije starinskih avtomobilov v temnih okvirjih. In italijanska kuhinja! Leo je namreč menil, da je italijanska hrana primerna za vse situacije, kot odmor za kosilo ali malico, za romantična srečanja, za hiter prigrizek ali prijetna druženja s starimi prijatelji.

Mladeničevi starši niso bili premožni in mu niso mogli denarno pomagati pri zagonu posla. Opravljal je dve službi, da bi prihranil kakšen dinar, dokler ni imel dovolj za najem in nakup opreme. Najel je poslovni prostor v lepi, živahni soseski. Restavracijo je opremil prav tako, kot je sanjal v svojem otroštvu, najel je dva kuharja in sestavil meni.

Na začetku je vse teklo, kot je želel. Simpatična zunanost restavracije z napisom "Ti Amo", ki so ga lepšala smejoča se srčeca, je pritegnila mimoidoče. Uslužbenci in tajnice iz sosednjih pisarn so tja hodili na kavo in tople žemljice ter listali sveže izdane časopise. Taksisti so k njemu zahajali na kosilo, da bi si privoščili rižoto. Ob večernih urah so prihajali zaljubljeni pari; radi so poslušali stare italijanske popevke iz osemdesetih, ki so se slišale iz glasbenega stolpa.

Leo je začel služiti dober denar in je stalno vlagal v svojo restavracijo; kupil je veliko televizijo in eksotične rastline. Njegova mlada žena Laura je pomagala pri računovodstvu, predlagala sveže ideje za oblikovanje ter v starih kulinaričnih knjigah iskala redke recepte. Prav Laura je bila tista, ki je izumljala privlačne novosti za vedno nove obiskovalce. Ob sobotnih večerih so zaljubljeni pari dobili brezplačno sladico, nedelje pa so bile namenjene otrokom, ki so lahko tam gledali risanke in kot darilo za obisk prejeli še balon.

Vsako jutro se je Leo prebudil z občutkom veselja. Pri zajtrku sta z Lauro premlela dnevne načrte in odhitela na delo. Sedla sta v avto ter na poti do restavracije poslušala in pela svoje priljubljene pesmi. Leova roka je z volana spolzela in prijela ženino koleno.

– Leo! Norec! – ga je zadovoljno oštevala Laura in ga poljubila na lice.

Ko se je mladi par ustavil zaradi semaforjev, sta se tako strastno poljubila, da sta pri drugih voznikih povzročila odobravajoče in hkrati zavistne nasmehe.

Ta svetla stran ni trajala zelo dolgo. Leovo življenje se je hitro spremenilo v črnino, iz katere ni bilo videti izhoda. Vse se je pričelo, ko se je na levi strani njegove restavracije odprla kitajska restavracija, številne stranke so odšle tja zaradi eksotike in nizkih cen. Leo se je poskušal boriti s konkurenti, znižal je cene, moral pa je odpustiti enega od kuharjev in natakarcam ponuditi nižjo plačo.

Mesec dni kasneje se je desno odprl še ameriški bistro s hitro hrano. Študentje, mamice z otroki in tajnice so se, kot da bi se dogovorili, selili na novo mesto. Leo je izračunal, da zdaj k njemu prihaja le sedem obiskovalcev na dan. Odpustil je natakarcice, nakar sta skupaj z Lauro sama začela streči redkim strankam. Vendar so bili poskusi reševanja podjetja neuspešni. Leo se je zadolžil pri dobaviteljih hrane, tudi za elektriko in vodo ni zmožl več poravnati računov. Njegova življenjska stvaritev je razpadala pred njegovimi očmi.

Utrujen in mrk se je pozno vračal domov, v mislih je prešteval izgubo in skušal poiskati mogoč izhod. Veseli pogovori z ženo pri zajtrku so utihnili, tudi poljubov med vožnjo v službo ni bilo več. Leo skorajda ni več jedel, pogosto ni slišal niti Laure, ki ga je klicala.

– Poslušaj, pustiva vse to, – je nekoč dejala Laura. – Potrebujeva odmor, da si spočijeva in si najdeva drugo službo. Jaz bi lahko delala v trgovini z oblačili, ti pa...

– Kakšen odmor? O čem govoriš, Laura?! – je zakričal Leo. – Zadolžen sem! Dostavljavcem sem dolžan skoraj tri tisoč evrov! Kje naj vzamem denar?

– Saj lahko prodava avto, – je predlagala Laura. – Vzameva kredit na banki. In dedek mi je zapustil hišo, ki je res stara, ampak ni daleč od Verdijevega trga. Lahko jo zastaviva...

– Ne morem zastavljati tvojega premoženja, Laura! – je mračno odgovoril Leo. – To ni moško!

– A da tako cele dneve sediš v tihi histeriji, to pa je moško? – se je razjezila Laura. – Zaradi te zgodbe z restavracijo imam občutek, kot da je v hiši kdo umrl!

– Moje sanje so umrle! – je besno odgovoril Leo. – Vse, za kar sem živel, vse je šlo v prah! A ne razumeš tega?

– A, tako... Torej si živel samo za restavracijo? – je zakričala Laura.

Skočila je in stekla v spalnico. Leo ji ni sledil, ni imel moči za ukvarjanje z njunim odnosom. Vsa čustva so se mu izlila iz duše, kot se razlije voda iz razbitega vrča. Pa še telefon je zabrnal, spet so ga iz banke spomnili, da mora dostavljavcem plačati dolg.

Še dva dneva sta minila v slabem vzdušju. Leo je na internetu objavljal oglase o prodaji opreme in pohištva, klicaril je na banko, da bi mu podaljšali roke za plačila. Domov je hodil kar se le da pozno, da ne bi gledal užaljenega ženinega obraza ali poslušal njenih očitkov.

Tretji večer se je domov odpravil peš. Tako je varčeval z gorivom. Pod ulično svetilko je ugledal avto, bil je temno rdeč mercedes, v njem pa se je strastno poljubljaj par. Nekaj strašno znanega je bilo na njem. Pristopil je bližje in prepoznal... svojo ženo Lauro, ki je močno objemala temnolasega neznanca v črni srajci. Njeni svileni lasje so padali na moška prsa, njegova roka je spuščala naramnico z Laurine obleke...

Verjetno bi ob takšnem pogledu vsak mož naredil sceno. Kričal bi, da bi ga slišala cela ulica, stregel bi se z nepridipravom, treskalo bi in grmelo. Leo pa je molčal. Brez moči od vseh nesreč se je dokončno zlomil ob ženini izdaji. V srcu je občutil pekočo bolečino in je obstal, kot da bi bil paraliziran. Mercedes se je nato premaknil in še vedno objet par se je odpeljal. Verjetno sta se odpravila iskat primernejši kraj za razodetje svojih ljubezenskih čustev.

Leo ni vedel, kako je prišel domov. K sebi je prišel šele, ko je sedel za mizo v kuhinji, v roki pa držal kozarec vina. Steklenica pred njim je bila že na pol prazna. Kje jo je kupil in kdaj je že toliko spil? Pred očmi je znova zagledal prizor iz mercedesa. Njegova žena, njegova nežna, ljuba punčka sklepa roke na vratu neznanca v črni srajci...

– O, madona, – Leo si je pritisnil dlani na oči, da ne bi več videl mučne scene.

In vendar se je spomin vedno znova ponavljal, kot da se je odtisnil na očesni mrežnici. Ponovno je pričel piti vino, ne da bi čutil, kakšnega okusa je. Takrat je zaškrtal ključ v vhodnih vratih. Prišla je Laura. Ni pozdravila moža kot običajno, odšla je v spalnico. Leo je odšel za njo in jo zagledal, kako stoji na stolu in z vrhnje police v omari jemlje kovček.

– Kam se odpravljaš? – jo je pijano vprašal, četudi je odgovor poznal.

Laura ga je zviška pogledala z utrujenim in prezirljivim pogledom.

– Zapuščam te.

Ne glede na svojo opitost je Leo občutil, kako se mu v prsih razliva strašna bolečina.

– A greš k temu... temu bogatunu z mercedesom? – je vprašal in poskušal izgledati trezno. – Videl sem vaju. Tako nizko si se spustila, Laura, da se z ljubimci srečuješ na ulici, po kateri se sprehaja tvoj mož?

– Jaz da sem se nizko spustila?! – je zmedeno zakričala. – Ti se poglej! Zguba! Težak! S tabo je nemogoče živeti! Padaš v luknjo in me vlečeš s sabo!

Leo ji je pokazal hrbet in odšel v kuhinjo. Skozi okno je gledal luči večernega mesta, dokler se za Lauro niso zaprla vhodna vrata. Spoznal je, da ga je Laura, njegova ljubljena in edina prijateljica, izdala in zapustila v najtežjem trenutku življenja. “Zakaj? Kako je mogla?” je nemočno šepetal Leo.

Z izgubo Laure je vse izgubilo svoj pomen. Ni bilo več potrebe po hitenju v kavarno ali po kuhanju jutranje kave za najdražjo. Celu briti se ni bilo treba. Prsa je stalno stiskala bolečina. Z vinom in pivom je poskušal pozabiti na vse, vendar se tesnoba ni zmanjšala. Čez dan ga je mučilo hrepenenje, čez noč pa nespečnost ali nočne more.

V domišljiji se mu je neprestano pojavljala podoba Laure v objemu drugega moškega. Leo je še zdaj čutil vonj njene kože, ki je dišala po zeliščih, slišal je njeno dihanje in pritajene ljubezenske vzdih. Alkohol je najprej povečeval mučne halucinacije, nato pa je vse zdrsnilo v črne sanje. Ko se je prebudil, je zopet videl Lauro, njene oči, zaprte od užitka, njeno vitko roko na vratu tujca v črni srajci...

Ali je vredno živeti naprej v tem peklu? Žena, delo, denar – vse je izgubljeno. Ostali so le dolgovi, ki jih nima s čim poplačati. Leo ni mogel razmišljati o prihodnosti brez strahu in žalosti. Nejevoljno se je spominjal svojega strica, ki se je ustrelil s pištolo, in bratranca, ki se je obesil pri triintridesetih. Vzroki obeh samomorov niso bili znani. V družini se je govorilo o tajnih izgubah v igralnici, o smrtonosnih boleznih in celo o ljubicah, ki naj bi možka izsiljevale. Ampak vse to so bila samo ugibanja. Sedaj je razumel, zakaj sta njegova sorodnika izbrala takšno pot. Preprosto utrujena sta bila od življenja.

Tudi on je bil obupno, na smrt utrujen. Ko je sedel za volan svojega avtomobila, je pogledal na gore, ki so cesto obdajale z obeh strani, in si zašepetal:

– Samo pogumni ljudje lahko prostovoljno zapustijo svoje življenje, ko se zavedo svojega neuspeha.

Samozavestno je vozil po ozki, gorski poti proti morju. V mislih je imel le Lauro. Predstavljal si je njen izraz na obrazu, ko bo izvedela, kaj se je zgodilo. Seveda se bo zavedala svoje krivde, občutila bo grenko sramoto in, najverjetneje, bo jokala. Nikoli ni bila brezčutna. Naj živi z večnim kamnom na svoji vesti, si je mislil, pri tem pa usmerjal avto proti visoki pečini, ki se je vzpenjala nad robom morja.

Ni bilo naključje, da je prispel ravno na ta kraj. Šlo je za priljubljeno mesto plezalcev. Severna stran pečine je bila skoraj navpična, na južno, položno stran pa se je bilo mogoče pripeljati z avtom. Približno tristo metrov od vrha so bili celo parkirni prostori. Leo je tam pustil svoj avto in pot nadaljeval peš. Sonce je zahajalo in v mraku se je bilo težko vzpenjati po spolzki poti, vendar je pogumno nadaljeval.

– Čez pet minut bo vsega konec, draga Laura, – je zamrmral in se grenko nasmehnil.

Splezal je na sam vrh in nenadoma v zadnjih sončnih žarkih zagledal človeško silhueto. Nekdo je stal na robu in gledal navzdol, kot da bi meril višino pečine.

– Se sprašuješ, kako dolgo boš padal? – je nenadoma vprašal Leo.

Človek se je hitro obrnil proti njemu. Bilo je mlado dekle v svetlem plašču. Gorski vetrič je premetaval njene dolge, spuščene lase.

– Le pet sekund, – je nadaljeval, – ampak pravijo, da se v tem času v našem spominu odvije celotno življenje.

Pristopil je k dekletu in zagledal solzne oči ter prestrašen obraz. Iztegnila je roko, kot bi želela pokazati, naj se ji Leo ne približa.

– Dobro, ne bom se približal, – je mirno rekel, – želim te le opozoriti. Ljudem je vseeno za tvoje trpljenje. Ali meniš, da bo nekdo zaradi tvoje smrti dobil občutek krivde? To je nesmiselno! Razbiješ si glavo in obležiš na kamnih, pohabljeni in krvavi. Pokopali te bodo in v treh dneh pozabili na vse. Zakaj bi se ubila?

Leov glas je bil jasen in prepričljiv. Dekle je hitro stopilo stran od roba pečine.

– Zakaj si želela to storiti? – jo je vprašal Leo. – Ali si izgubila svoje najljubše delo kot jaz? Si izgubila vse prihranke kot jaz? Te je zapustila ljubljena oseba in si ostala sama v najtežjem trenutku življenja?

Svojo roko je iztegnil proti dekletu, da jo prime za komolec in odpelje stran od prepada, ona pa se je nenadoma nasmehnila in si z dlanjo hitro obrisala oči.

– Ne skrbi! Nisem nameravala skočiti. Fotografirala sem gore in telefon mi je padel v prepad. Oči pa imam solzne zaradi vetra...

Govorila je italijansko s tujim naglasom. Slovenskim? Poljskim? Leo ni uspel uganiti. Njen glas je zvenel tako mehko in ljubeče...

Pogled njenih velikih, rjavih oči je bil tako pronicljiv, da je Leo ni mogel pretentati. Prikimal je in dejal:

– Če sem iskren, jaz sem se pripeljal sem, da bi...

Ženska je prst položila na ustnice, da bi umolknil:

– Ni potrebe! Odženi te strašne misli. Vse, kar potrebuješ, je človek, ki ti bo stal ob strani. Bi želel, da sem to jaz?

S temi besedami je dekle prijelo Lea za roko in ga odpeljalo s pečine.

Zabava

Ves teden je Maks razmišljal, kako bi ženi povedal, da petkovega večera ne bo mogel preživeti s svojo družino. Prej mu ni bilo nikoli treba lagati Meri. Vse vikende so bili skupaj, šli so na morje ali na obiske, otroke sta vozila v zabavišni park in cirkus. Ampak tokrat ženi ni mogel povedati resnice o zabavi, na katero je nameraval iti! To je bila njegova majhna in ne povsem dostojna skrivnost, ki jo je skrbno skrival pred ženo.

Pred kratkim je Maks na družabnem omrežju odkril nekakšno zaprto skupino, ki je ponujala “posebne užitke za dobro stoječe dame in gospode”. Sam ni vedel, kaj ga je pripravilo do tega, da se je včlanil vanjo. Mogoče je šlo za moško radovednost ali težnjo po nečem neobičajnem... Kakorkoli, postal je del skupine in prejel zelo kočljivo povabilo. V sosednjem mestu naj bi se sestala “izbrana elita”, drugače rečeno, tam se bo odvijala seksualna zabava, ki se je lahko udeleži vsak član skupine, ki plača vstopnino.

Dva dni je Maks kolebal, bilo ga je strah in hkrati se mu je vse skupaj zdelo zanimivo. Ali je to nevarno? Ga tam lahko prepozna kdo od njegovih znancev in kolegov? Kaj naj reče doma?

Na koncu je slavila skrivna želja po pustolovščinah. Maks je plačal znesek in pričel vznemirjeno ter nekoliko v strahu pričakovati soboto.

V njegovem življenju se ni pripetilo še nič podobnega. Odrasel je v ugledni, dostojni družini, kjer so bili že namigi na seks nekaj povsem nespodobnega. Tudi ko je bil študent, ga seksualne zadeve niso zanimale, zaradi česar so se mu celo posmehovali. Bil je prepričan, da je seks ljubezen in ne zgolj mimoidoča zabava. Imel je nekaj ljubezenskih razmerij, vendar se te ženske Maksu niso zdele primerne za resno zvezo in se je z njimi na koncu razšel.

Drugo leto po zaključku študija je srečal Meri. Bila je lepa, dobro vzgojena in sramežljiva, točno takšna, kot bi bila narejena za Maksa. Poročila sta se in živela mirno ter složno. Meri je odlično vodila gospodinjstvo in vzgajala dva čudovita otroka. Maks je intenzivno delal na karieri in je pri štiridesetih postal vodja oddelka za posojila v znani banki. To je bilo uspešno in bogato življenje... ampak iz neznanega razloga je Maks vse pogosteje občutil čudno žalost.

Obhajale so ga neprijetne misli. Mladost je minila, v njegovem življenju ni bilo ničesar zanimivega. Iz dneva v dan enako; dom, rutinske dolžnosti zaposlenega bančnega uslužbenca, trgovina. Družinska kosila in večerje. Otroške šale, običajna ženina skrb. In nič novega, nič izrazitega,

nič osupljivega ali pogumnega! Maksu se je zdelo, da že tisočič igra isto stopnjo računalniške igrice z zelo primitivno vsebino. Monotonost je ubijala čustva – najokusnejše je izgledalo kot presno, najmilejše pa je bilo dolgočasno do slabosti.

Končno je prišla sobota in z njo tudi zabava. Redoljuben družinski človek v Maksovi duši mu je še vedno prigovarjal: “To ni dobro, to je sramotno in nevarno!” Maks mu je odgovarjal: “Zakaj delati takšno dramo? Samo nova občutja bom srečal!”

– Dragi, ali se boš vrnil domov do šestih? – ga je vprašala Meri v petek pri zajtrku. – Ne pozabi, danes pride moja mama!

– Mmm, nisem še prepričan. Danes pričakujemo šefa iz glavne pisarne.

Na mizo je odločno položil svoj pametni telefon in se delal, da bere finančne novice. Prepričljivo je dejal:

– Zelo pomembna stranka želi vzeti konsolidirano posojilo. Prav gotovo bo uprava sklicala sestanek. Lahko se zgodi, da zamudim na večerjo.

Žena je z razumevanjem prikimala in Maks je olajšano vzdihnil. Zdaj žene ne bo skrbelo, glede zabave pa si še lahko premisli. Pred njim je še cel delovni dan.

“Kako sem lahko pozabil na prihod tašče?! Zdaj, kakorkoli obrneš, moram zvečer pobegniti od doma,” je govoril sam sebi na poti v banko.

Dan je bil neznosno dolgočasen. Klima je monotono šumela, računalniške tipke so monotono klikale. Na kosilo se je odpravil, kot vedno, v kavarno čez cesto. Hrana se mu je zdela surova, brezkofeinska kava brez okusa, kot da bi pil kakšno zdravilo. In potem se je odločil. Banko je zapustil eno uro pred koncem delovnika, usedel se je v avto in se odpravil v mesto, kjer naj bi potekala zabava.

To je bilo majhno prijetno obmorsko letovišče. Poleti je pogosto prihajal sem z Meri in otrokoma. Navigacija je kazala, da se je treba spustiti naravnost k morju, v majhen hotel iz rdečega granita.

Na recepciji je bilo treba pokazati le SMS sporočilo s številko naročila. Brez dodatnih vprašanj ga je prijazen uslužbenec pospremil v drugo nadstropje, kjer se je nahajal kompleks savn in velik notranji bazen. Poleg varnostnikov ga je na vhodu pričakal nasmejan gospod v smokingu – gostitelj zabave. Maksu je pokimal kot staremu znancu:

– Dobrodošli! Veseli smo, da vas vidimo! Prosim, vzemite masko. Vsi naši gostje nosijo maske. Obstajata še dve pravili: fotoaparati in mobilne naprave pustite pri varnostniku in uporabljajte sredstva za intimno zaščito. V vseh drugih pogledih imate popolno svobodo. Vstopite in uživajte!

Gostitelj je izročil Maksu masko legendarnega Zorra in mu pokazal vhod v garderobo. Čez pet minut je v savno vstopil kot nov gost, ki je tako kot vsi drugi imel na sebi samo masko in rjuho. Od blagega strahu in vznemirjenja je njegovo srce začelo razbijati. Savna je bila osvetljena z veliko roza in vijoličnimi svetilkami. Med belimi kolonami so švigali natakariji, ki so ponujali pijače, prigrizke, sladoled.

Ob šanku, na ležalnikih pri bazenu ter na mehkih zofah pod palmami so ležali gostje. Vsi moški so skrivali obraze za zorro maskami. Nežnejši spol je bil bolj raznolik. Koketne lisičke, zabavni rakuni, ljubke tigrice in še veliko Maksu neznanih živalic. Zvok kozarcev in vesel smeh se je pomešal s tiho jazz glasbo. Po gibih številnih dam in gospodov je bilo jasno, da so že precej spili. Vendar je bilo mirno; varnostna služba je diskretno opazovala goste.

Da bi se počutil bolj sproščeno, se je povzpel v jacuzzi in prosil natakarja, naj mu prinese šampanjec. Alkohol in vroča peneča kopel sta sprožila želeno sprostitiv. Celotno telo je prevzelo hrepenenje. Zdaj je z zanimanjem opazoval ljudi okoli sebe. Nekateri pari so se že na polno predajali strasti, ne da bi jih motila prisotnost drugih. Zvok sladkega jazz se je pomešal z gorečimi stoki in kiki.

Občutil je nehoteno vznemirjenje in z zanimanjem je začel opazovati ženske. Živalice so brez sramu odvrgle obleke, se potapljale v bazen, gole hodile po dvorani. Med njimi so bila bela, temnopolta ter nekoliko temnejša, vitka in debela mlada dekleta in “mame”, ki so bile očitno starejše

od Maksa. Toda za vsako živalico se je našel partner ali celo več partnerjev. Na zabavi je bilo skoraj dvakrat več moških kot dam.

Nekateri gospodje so preprosto sedeli v baru ali kar v bazenu in s kozarci v rokah opazovali dogajanje. Očitno sta jih mučili negotovost in zadrega, tako kot njega.

– Živjo, Zorro! Kako si? A si za klepet? – se je zaslišal vabeč ženski glas.

Maks je opazil, da poleg njega v jacuzziju sedi vitka ženska z masko lisice na obrazu. Njeno čudovito telo, ki ga je segrela kopel, je nehote privlačilo pogled. Imela je majhne, ampak čvrste prsi, elegantne roke, zlato belo kožo, na ramenih pa posipana materina znamenja. “Mlada, manj kot trideset,” je pomislil Maks.

– Živjo, – je raztreseno odgovoril.

Tudi z masko na obrazu ni vedel, kaj naj reče. Že petnajst let je bil poročen z Meri in nikoli v tem času ni videl druge gole ženske. Seveda je včasih ponoči gledal porno filme in v misli mu je prišla kakšna drzna fantazija o seksu s simpatično kolegico ali natararico iz kavarne, vendar z drugimi dekleti niti ni poskušal flirtati. Preprosto ni imel časa za takšne pustolovščine.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.